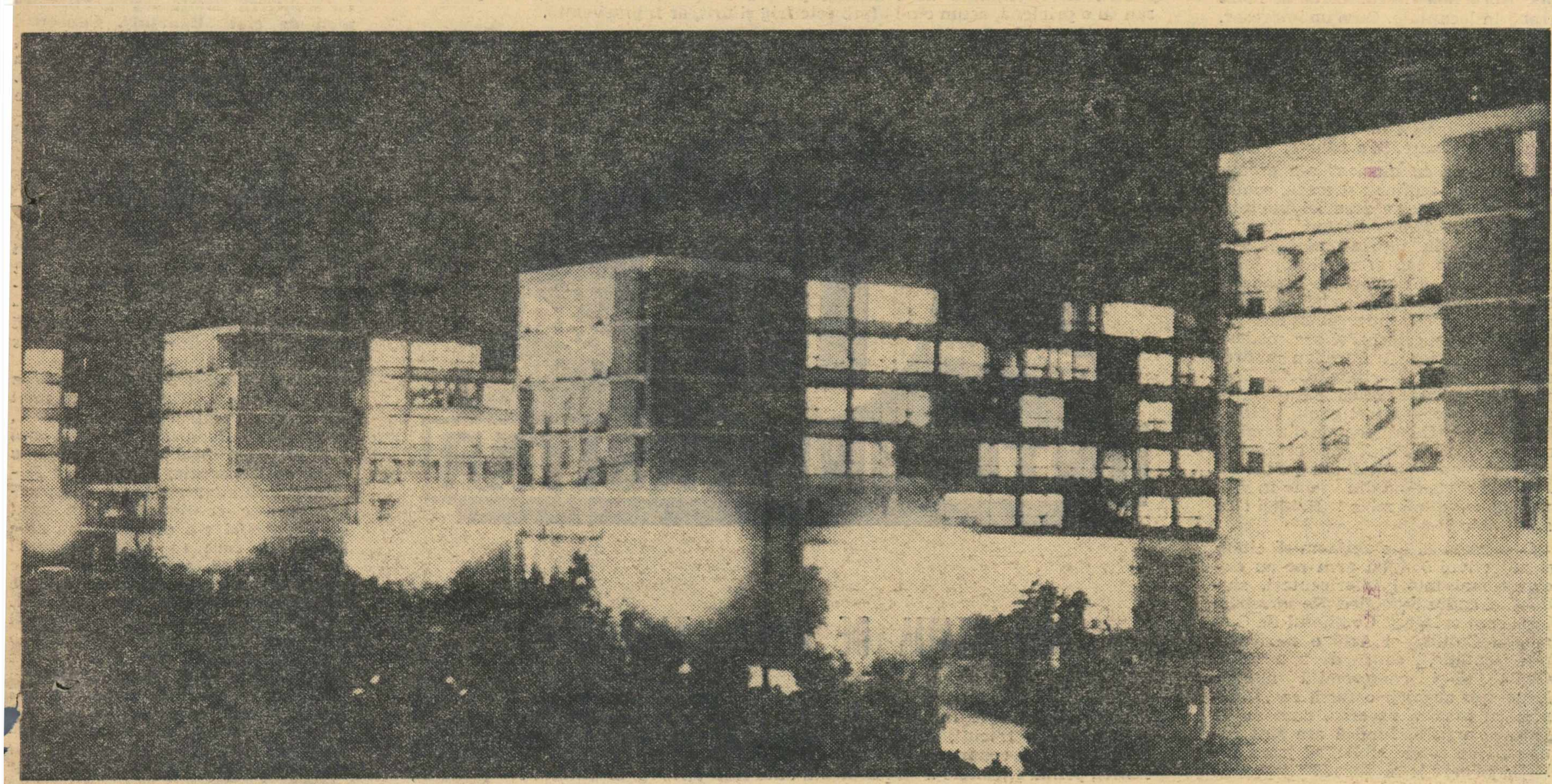
Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

12 PAGINI ● 0,50 LEI ● ANUL XI ● NR. 37 ● SÎMBĂTĂ 12.XI.1966

În complexul studențesc Grozăvești: la luminile nopții

Foto : Emil COJOCARU

NOPȚILE ALBE ALE STUDENȚIEI

Deschide fereastra ! Noaptea orașului cu liniștea ei adîncă, cu bolta cerului coborîtă stelar pe străzile pustii, se strecoară în camera ta de student. Oricît am fi de antilirici, prin forța naturii, romantismul, care se leagă de tinerețea noastră necesar, aproape obligatoriu, ne îndeamnă să părăsim „proza" zilnică. Și noaptea e cea mai propice aventurilor de surdină romantică. Indiferent dacă escapada noastră tulbură somnul tomurilor din bibliotecă, indiferent dacă ele sînt nuanțat meditative sau neliniștit inspirate de muze generoase, nopțile albe păstrează un farmec ce cu greu se îngăduie narat. Există zeci și sute de nopți albe, tăcute sau gălăgioase, suav poetice sau frenetic ritmate, pe care fiecare le-a trăit și le păstrează cu grijă în arhiva vie a memoriei. Noaptea te dăruie spontan sincerității, volubilitatea confesiunii față de tine sau față de alții, recrutați după logica fără legi a afectului, pare numai la suprafață patetică. Nici un gest al nopții albe nu e căutat, alcătuit matematic, căci totul poartă semnul bucuriei unei descătușate sincerități la fel de albe. Cotidianul agitat, îngrămădit în cele mai severe probleme, trebuie acum răsplătit. Deschide fereastra ! În camera ta de student, cu toate lucrurile estetic răvășite, pătrunde întunericul nopții și-i primești răcoarea cu inima deschisă. Idila care se înfiripă între tine și pașnica liniște a miezului de noapte las-o să-și desfășoare arpegiile romantice, înfrumusețeaz-o cu toată fantezia vîrstei tale proaspete ! Indiferent dacă formula acestei idile este repetabilă, arhicunoscută, pentru tine farmecul ei se păstrează tainic inedit.

Nici o noapte albă nu seamănă cu cealaltă, chiar dacă datele ei „organizatorice" sînt aceleași. Are alt chip, are alt lirism, are altă poveste fiecare.

Există și nopți albe fără farmec, derutate și prozaice, dar despre ele nu vom sta de vorbă. Aceste erezii inconștiente ar fi în țesătura de mătase a reportajului vizibile și neplăcute erori scămoase.

Dana DUMITRIU

(CITIȚI ÎN PAGINILE 6—7 REPORTAJUL NOSTRU)

Estudiantina

În România a fost o toamnă lungă, o toamnă cu dealurile și cîmpurile pline de rod. Culorile s-au așezat în fînețe și în arbori pînă tîrziu.

Ca o sfidare a legilor anotimpurilor, soarele a trimis încă o dată căldura în lucruri și în ființe, le-a răscolit și le-a rechemat luminile și sevele spre viață, iar în ținutul Argeșului s-au copt a doua oară căpșunile și au înflorit merii. Noiembrie cu zăpezile lui de altădată nu l-am aflat printre noi. Tîrziu abia au venit cîteva ploi peste orașe, au lăsat mirosul toamnei care pleacă în pripă, și vîntul, și un spic de lapoviță, să ne bată în față ca un înțeles că-n strunga munților hălăduiește zăpada. Și noi, cei care ne cunoaștem de o lună sau de cîțiva ani și ne întîlnim pe aceleași bulevarde și în aceleași amfiteatre, am intrat în ritmul normal al muncilor pe care niciodată nu le putem termina, fiindcă totdeauna găsim de înlocuit sau de adăugat ceva, tindem să facem totul după asemănarea noastră. În clipele acestea de sfîrșit de toamnă, cînd mă bucur de soare și cînd cronica noastră nu-și pusese în gînd decît un pastel de anotimp care pleacă, îmi stăruie în minte două nume care au adăugat pentru mine încă ceva la bogăția toamnei.

Lui Constantin Vâjeu, student în anul I, secția teatrologie-filmologie a Institutului de teatru, îi găsisem în lunile trecute numele deasupra cîtorva poezii apărute în diferite reviste. În august, „Luceafărul" îi publica o proză. Dacă nu i-ași fi citit și alte creații poate nu m-aș fi simțit dator să spun că ochiului meu și inimii li s-a impus acest tînăr, care, dincolo de statura lui și de rîsul înalt, scuturător, ascunde deosebite clipe de viață...

Pe Victor Ivanovici, anul I, Facultatea de limbă și literatură română, numai cu cîteva zile în urmă am avut prilejul să-l aplaud în ședința de lucru a cenaclului „Junimea" pentru excelentele sale traduceri din poetul grec Kavafis.

Și azi nu mai pot adăuga nimic decît speranța că anotimpul care trece le va aduce noi împliniri pe plan artistic și universitar. Mă opresc aici pentru a saluta cu ei a doua vîrstă a toamnei — vîrstă cînd pot înflori merii și ne putem bucura.

Dumitru M. ION

În numărul nostru de azi:

HORIA MOCULESCU ŞI ŞUŞANEAUA LUI

Iată că-ntr-o bună zi, dacă o asemenea zi se mai poate numi astfel, impresarul OSTA a simţit gustul dezamăgirii: directorul Casei de cultură a tineretului şi studenţilor din Iaşi nu s-a declarat de acord să cedeze la 1 noiembrie sala de spectacole pentru reprezentaţia „formaţiei" Horia Moculescu, sosită în mare grabă în localitate. Cum un impresar, doar de aceea-i impresar, nu se pierde cu firea atît de repede, a început să devină insistent, ba chiar arogant... Era convins că va cîştiga partida ! A obţinut, în cele din urmă, să meargă însoţit de un metodist să aducă o aprobare. Şi a adus-o.

„Intîlnirea cu muzica" s-a produs de două ori, matineu şi seara, contra unui cost de peste zece lei biletul... Şi de fiecare dată spectatorii, în mare majoritate studenţi, au părăsit sala cu dureri de cap şi revoltaţi. Anda Călugăreanu (prima parte a concertului) s-a fandosit fără nici un rost o oră întreagă şi a interpretat sub aşteptări un repertoriu, şi aşa modest. Ilinca Cerbacev şi Aurelian Andreescu au stîrnit ilaritate, Ovid Teodorescu — cu bancuri răsuflate şi de prost gust — a fost penibil. Horia Moculescu, făcînd pe măscăriciul şi nu pe conducătorul de orchestră, „antrena" sala bătînd din palme cu frenezie şi strigînd din vreme în vreme „Aşa, după mine ! Haideţi ! Ce staţi ! Alo ?".

O şuşanea !... (ne abţinem să cităm şi adjectivul !) după cum ne-au declarat mai mulţi interlocutori, studenţi şi cadre didactice. Ne întrebăm însă cum avizează Comitetul de Stat pentru Cultură şi Artă o asemenea reprezentaţie, cum de a acceptat OSTA să-şi compromită numele luînd sub auspicii o farsă ca „Intîlnire cu muzica uşoară", cum nu se jenează artiştii, fiindcă aşa sînt cunoscuţi de către public, să joace rolurile pe care le-au jucat ?

Experienţa cu guralivii care recomandă şuşanele nu e prima. Pînă cînd ?

Dana VLAD

DE CE NU ŞI UN CAFE-BAR ?

Spre a nu irosi timpul cu probleme secundare ce intervin în viaţa zilnică, s-au deschis în complexul studenţesc din Cluj, str. Haşdeu, la parterul căminului 14, o frizerie, un coafor, o croitorie şi o librărie-papetărie. Orele economisite constituie argumentul cel mai puternic în a afirma că această măsură a fost cît se poate de valoroasă.

De ce nu s-a amenajat însă în complex şi o cafenea pentru studenţi ? Să facem un calcul sumar : presupunînd că un student ar consuma o cafea o dată pe săptămînă, ţinînd cont că drumul dus-întors pînă la cea mai apropiată unitate înseamnă pe puţin 40 de minute, se obţin, la cei 5 000 de studenţi ai complexului, cam 14 000 de ore pierdute într-o lună.

Se pare că rezolvarea întîrzie, deoarece se porneşte de la ideea preconcepută că băutura „pierzaniei" e... cafeaua. E adevărat că există exemple de studenţi care fac excese. Dar generalizarea, în acest caz, e nejustificată ! O cafenea pentru cîteva minute de relaxare, pentru o discuţie intimă cu un prieten sau cu o prietenă, acum cînd afară este frig şi urît, ar fi binevenită.

Gavril GLODEANU

MUZICA — INVITATA UNIVERSITĂŢII TIMIŞORENE

De un deosebit interes în rîndul studenţilor Universităţii din Timişoara (ce păcat că numărul participanţilor a fost totuşi cam mic !) s-a bucurat iniţiativa comisiei culturale a Consiliului U.A.S. de a prilejui o întîlnire a studenţilor „la ei acasă" cu orchestra simfonică a Filarmonicii de stat „Banatul". Concertul susţinut a cuprins canţonete, arii, valsuri celebre şi a fost realizat în colaborare cu artiştii Operei de stat. Am dori ca asemenea acţiuni să se repete.

Alexandru RUJA

„OMUL DE IDEI"

Se întîmplă, în cadrul Facultăţii de limbă şi literatură română din Bucureşti ca, pe lîngă acţiunile cultural-distractive iniţiate de consiliul A.S., să se realizeze, cînd există interes, manifestări ale unei grupe sau ale unui an.

Încă de anul trecut grupa 403 a organizat în colectiv vizionarea unui spectacol de teatru, a unor expoziţii, a Muzeului de artă ; în primăvară a avut loc o mică excursie pînă la pădurea Mogoşoaia, cu vizitarea Palatului. Iniţiativa s-a bucurat de succes şi este continuată şi în anul acesta. Astfel s-a organizat un cerc literar în care se citesc producţii poetice proprii, se susţin lucrări de cercetare în domeniul literaturii, se vorbeşte despre film, teatru, muzică. Nu de mult, peste 50 de studenţi din anul III au pornit într-o excursie la Galaţi şi pe Dunăre. Tot luna aceasta anul va organiza seri de dans, în cadrul a două sau trei grupe, la clubul facultăţii.

Pe scurt, iniţiativa nu trebuie totdeauna aşteptată de la un student sau altul, — declarat ca „om de idei" şi care face parte dintr-un comitet al facultăţii sau institutului. „Omul de idei" poate fi oricine, cu condiţia să se simtă ataşat de colectivul lui.

Alexandru RONAI

AICI STAŢIA DE RADIO „TINEREŢEA" !

Aşa îşi începe programul staţia de radioamplificare a complexului studenţesc Grozăveşti. În acest an, ţinînd-se seama în egală măsură de experienţa anilor trecuţi, cît şi de sugestiile primite din partea ascultătorilor, colectivul de conducere al staţiei a hotărît iniţierea unei emisiuni noi. Astfel, prima emisiune a fost dedicată unui raid-anchetă în cantina complexului, pe tema deservirii. A doua a fost consacrată unei teme de actualitate în ştiinţa contemporană — Genetica ; la realizarea ei şi-au dat concursul studentele Beram Rodica, Nadia Maria şi Paşoi Monica. Emisiunea viitoare va prezenta „actualităţi cultural-artistice".

Şerban CIONOFF

CERCUL DE TEATRU A INTRAT ÎN SCENĂ

Activitatea cercurilor de folclor, istoria muzicii, artă interpretativă, estetică etc. este binecunoscută atît în Conservatorul „Gh. Dima" din Cluj cît şi în afara lui. De cîteva zile a luat fiinţă un nou cerc deschis iubitorilor artei scenice. Este vorba de cercul de teatru condus şi îndrumat de artista emerită Maria Cupcea de la Teatrul Naţional din Cluj.

Studenţii de la Conservator vor putea participa, nu peste mult timp, la prima manifestare a cercului de teatru, care va cuprinde un recital „George Coşbuc". Tot în acest semestru actorii amatori vor apărea în faţa colegilor cu piesa lui Molière „Vicleniile lui Scapin" şi cu un recital „Eminescu — Topîrceanu".

Reamintim cu această ocazie că s-ar cere fructificate propunerile făcute încă de anul trecut în legătură cu înfiinţarea unui cerc literar.

Dumitru VÎRTIC

„AŞ FI PUBLICAT LA „GAZETA CERCURILOR", DAR EA ÎNTÎRZIE SĂ APARĂ"

La Facultatea de filozofie din Bucureşti şedinţele de cerc au constituit în anul universitar trecut o adevărată tribună de dezbateri pasionante datorită tematicii abordate. Rezultatele erau popularizate în rîndul studenţilor prin intermediul „Gazetei cercurilor" care deocamdată întîrzie să apară.

S-a constatat un deosebit interes pentru activitatea cercurilor de materialism dialectic, logică şi psihologie. Problematica discutată la şedinţele cercului de materialism dialectic s-a axat pe teme actuale ale ştiinţelor contemporane ale naturii şi ale ontologiei marxiste. La cercul de psihologie remarcăm o iniţiativă : prezentarea periodică, de către cadrele didactice, a unor informări privind ultimele lucrări de specialitate din acest domeniu. O acţiune pozitivă care trebuie continuată, dar studenţii înşişi n-ar putea prezenta aceste informări ? Absent timp de mai mulţi ani, cercul de logică a fost reînfiinţat.

Rezultatele pozitive nu pot ascunde unele deficienţe ce mai persistă în activitatea cercurilor ştiinţifice. Fenomenul „plimbării prin cercuri" a fost, din păcate, şi anul trecut destul de frecvent. Uneori se ajunge la situaţia de-a dreptul ridicolă, ca numărul studenţilor membri ai unui cerc să se reducă, în numai o lună, la mai puţin de un sfert, înscrierea în masă avînd loc de obicei în preajma examenului la obiectul respectiv. Avînd în vedere această fluctuaţie, ar fi necesară o anumită selecţie la înscrierea studenţilor în cercuri. În plus, există încă numeroşi studenţi fruntaşi din anii III şi IV care nu participă la activitatea cercurilor ştiinţifice. Să fi contribuit la aceasta superficiala pregătire a unor şedinţe ?

Pentru îmbunătăţirea activităţii cercurilor ştiinţifice studenţeşti propunem consfătuiri ale conducătorilor cercurilor (care să constituie schimburi de experienţă), şedinţe comune, care să reunească membri a două sau mai multe cercuri, dezbătînd aceeaşi problemă din unghiuri de vedere diferite ; „Gazeta cercurilor" să conţină pe lîngă informări asupra şedinţelor succinte recenzii ale unor lucrări de specialitate recente. Şi... să apară !

Victor RAREŞ
Dan BÎRLIBA

NU NUMAI CONTROL, CI ŞI EFICIENŢĂ

Camere aranjate cu gust, săli de lectură, holuri curate i-au primit cu o căldură aproape familiară pe studenţi la începutul anului universitar. Ce s-a întîmplat după aceea ? Controlul obştesc ar trebui să fie în măsură să dea acestei întrebări un răspuns amănunţit. Dar, ca şi în anul universitar trecut, el a început să acţioneze cu întîrziere. Un raid în 10 octombrie al comisiei operative de control şi sesizări a semnalat numărul mare al camerelor dezordonate. Situaţia s-a îmbunătăţit apoi, după cum a constatat în 24 octombrie un al doilea control efectuat de această comisie. Nu înţelegem totuşi de ce rezultatele acestui al doilea raid vor fi comunicate, însoţite de fotografii, într-o gazetă de perete care urmează să apară abia la 10 noiembrie ? Prea puţin a intervenit comitetul căminului de băieţi 15 A pentru menţinerea în camere a unei atmosfere civilizate. Deşi singulare, sînt totuşi inadmisibile cele trei cazuri în care studenţi încă neidentificaţi au degradat pereţii. În schimb, la cantină treburile stau mai bine : a fost alcătuit un colectiv permanent de 60 de studenţi care fac de serviciu (30 de la I.M.F., 30 de la Institutul pedagogic). În fiecare zi cei doi studenţi de serviciu sînt prezenţi la preluarea alimentelor şi alcătuirea meniului, revenind apoi în timpul meselor de prînz şi seară.

Astfel ei nu pierd cursurile şi seminariile, orele de stagiu. Deşi comitetul de cantină lucrează bine, trebuie să arătăm că membrii lui, desemnaţi de I.M.F., nu s-au prezentat pînă la 5 noiembrie, ceea ce îngreunează mult activitatea celorlalţi colegi. De altfel, trebuie să spunem că nici comisia socială a C.U.A.S. Tg. Mureş, nici cele de la institute nu s-au ocupat pînă acum decît sporadic de îndrumarea şi verificarea modului în care se desfăşoară controlul obştesc. Sprijinul lor ar fi contribuit probabil ca o serie de sesizări ale studenţilor să fie rezolvate pînă în prezent, şi anume :

STAŢIA DE RADIOFICARE a căminelor nu funcţiona încă la începutul lui noiembrie pentru că nu se angajase tehnicianul care urma s-o întreţină.

TELEVIZORUL de la căminul de fete al I.M.F. stă închis în biroul administratorului încă de la 20 septembrie. Se tărăgănează şi montarea altui televizor la căminul de băieţi al Institutului pedagogic.

FARMACIA STUDENŢEASCĂ nu e aprovizionată de către Oficiul farmaceutic cu o serie de medicamente pe care studenţii sînt obligaţi să şi le cumpere din oraş, în loc să le poată primi gratuit de aici, **aşa cum au dreptul.**

Silvia SIN

Istoria bogată în remarcabile înfăptuiri ştiinţifice, culturale şi didactice a învăţămîntului românesc este legată pentru totdeauna de figurile proeminente ale marilor noştri universitari care au făcut epocă prin rolul lor de pionieri în cunoaştere, de iniţiatori şi conducători de şcoală. Ctitori de învăţămînt naţional ca GH. LAZĂR şi ASACHI, neuitaţi dascăli ca PETRACHE POENARU, KOGĂLNICEANU, PETRU PONI, TITU MAIORESCU, XENOPOL, întemeietori de ştiinţe şi discipline ca VICTOR BABEŞ, ION CANTACUZINO, EMIL RACOVIŢĂ, OVID DENSUŞIANU, DIMITRIE GUSTI, NICOLAE IORGA, VASILE PÂRVAN, ŞERBAN ŢIŢEICA şi atîţia alţii au înscris pagini mereu pilduitoare în cultura noastră, ducînd înainte, adeseori în grele condiţii, universitatea românească printr-o înflăcărată dăruire pătrunsă de patriotism şi devotament pentru ştiinţă. Lor le vom închina ciclul de pagini speciale „ANIMATORI UNIVERSITARI". menite să răspundă interesului studenţimii pentru cunoaşterea nobilelor tradiţii ale şcolii noastre superioare, continuate şi desăvîrşite în anii României socialiste.

Animatori universitari

minoasă, dar este foarte valoroasă prin problemele tratate, prin soluţiile oferite, prin informaţia extrem de bogată, dar mai ales prin ideile înnoitoare şi metodele de lucru preconizate. El a încercat elaborarea unui sistem original de sociologie, etică şi politică, de pe poziţii idealiste, necorespunzătoare, sub influenţa şcolilor urmate şi în limitele poziţiei sale sociale, problemă care depăşeşte preocupările articolului de faţă. A condus cercetările sociologice de teren din anii 1925—1940, în care au fost antrenaţi peste 4 000 de cercetători de toate vîrstele şi specialităţile, în cunoaşterea ştiinţifică a satului românesc, devenind *şef de şcoală*, cercetări monografice care au de mult o faimă internaţională. Pe baza lor a fost ales preşedinte al celui de al XIV-lea Congres Internaţional de Sociologie. Majoritatea scrierilor sale sînt strînse în *Sociologia militans* (ed. I. 1934, ed. II. 1945, în 2 vol.), dar sinteza ideilor sale sociale se găseşte în cartea *La Science de la réalité sociale : introduction à un système de sociologie, d'éthique et de politique.* (Paris, Presses Universi-

tecii şi seminariilor de pe lîngă Universitatea din Iaşi (1914). Din aceeaşi perioadă datează lucrarea : *Ein Seminar für Soziologie, Politik und Ethik an der Universität Iassy*, cu subtitlul foarte semnificativ : *Ein Beitrag zur Universitätspädagogik* (Contribuţie la pedagogia universitară), publicată în Germania (1912).

După primul război mondial, D. Gusti, fiind transferat la Universitatea din Bucureşti, a reorganizat şi aici nu numai cursul de sociologie, etică şi politică, dar şi lucrările practice, ceea ce a avut ca rezultat posibilitatea de a iniţia, în 1925, cu *Seminarul de sociologie*, cercetarea satului românesc, celebră azi în toată lumea. De astă dată, în afară de lectură şi lucrări pe baze bibliografice, studenţii au fost îndrumaţi să participe la cercetări de specialitate, întreprinse direct, asupra fenomenelor sociale concrete, pentru a deprinde tehnica de lucru şi a deveni ei înşişi *cercetători*. De aici, din aceste lucrări seminariale, amplificate treptat cu studenţi de la toate facultăţile : bine cunoscute *„echipe studen-*

DIMITRIE GUSTI, PROFESORUL

Printre profesorii universitari de odinioară, Di-
itrie Gusti a fost unul dintre cei mai preocupaţi
e organizarea învăţămîntului superior şi de buna
esfăşurare a catedrei pe care o ocupa, căutînd să
ie în permanenţă nu numai „cu faţa" la ştiinţă,
ar, în egală măsură, dacă nu chiar mai mult, „cu
aţa" la studenţi, la cei chemaţi să ducă dezvoltarea
ntelectuală a ţării mai departe.

Curba vieţii profesorului D. Gusti se înscrie între
nii 1880 şi 1955. Şi-a făcut studiile în ţară şi străi-
ătate. A luat doctoratul în filozofie la Universi-
atea din Lipsca, în 1904, avînd în comisie pe
V. Wundt (filozofie şi psihologie), preşedinte, K. Bü-
her (economie politică) şi K. Lamprecht (istoria
ulturii), membri. Teza de doctorat, publicată în
celaşi an, poartă titlul : *Egoismus und Altuismus
Zur soziologischen Motivation des praktischen
Wollens)* — fiind una dintre cele dintîi încercări de
plicare a metodei sociologice în tratarea proble-
nelor de etică. D. Gusti a urmat paralel Facultatea
uridică a Universităţii din Berlin, susţinînd, în
907, teza de doctorat : *Die Grundbegriffe des Press-
echts* (Ein Beitrag zur Systematik der pressrecht-
ichen Probleme), care este de asemenea una
dintre primele lucrări din lume care tratează des-
re „dreptul presei".

În 1910, D. Gusti este numit profesor de istoria
ilozofiei greceşti, etică şi sociologie la Universi-
atea din Iaşi, iar după primul război mondial. este
ransferat la catedra de sociologie, etică şi politică
Universităţii din Bucureşti. În aceeaşi perioadă
1919) înfiinţează, împreună cu alţii, *Asociaţia pen-
ru studiul şi reforma socială*, care va deveni în
urînd *Institutul Social Român*, al cărui preşedinte
fost pînă în 1948. Întemeiază în acelaşi timp
publicaţia de circulaţie internaţională *Arhiva pen-
ru ştiinţa şi reforma socială*, la care se va adăuga,
mai tîrziu, revista *Sociologie Românească*, dedicată
exclusiv cercetărilor sociologice din ţara noastră.
n 1932—1933 a fost ministru al Instrucţiei, Cultelor
i Artelor, iar apoi director al Fundaţiei pentru
Cultura Poporului. A fost în diferite momente ale
perioadei dintre cele două războaie mondiale : pre-
şedinte al Societăţii de Radiodifuziune, preşedinte
l Centrului Naţional al Cooperaţiei etc. Ales mem-
bru activ al Academiei Române după primul război,
a fost preşedintele ei imediat după cel de al doilea
război mondial, în care calitate a participat la miş-
carea de încadrare a vechii intelectualităţi în noua
orînduire a României, în socialism. A fost unul din-
tre promotorii Consiliului naţional al cercetării şti-
inţifice şi al colaborării organizate şi planificate a
oamenilor de ştiinţă la edificarea socialismului în
ţara noastră, în care scop şi-a reprofilat activitatea
de la Universitate pentru formarea studenţilor în
spiritul nou, marxism-leninismul. A activat în a-
ceeaşi perioadă un an peste hotare, ca profesor uni-
versitar la New York, aducînd servicii importante
ţării prin aportul la cunoaşterea ei de către cercu-
rile ştiinţifice din străinătate.

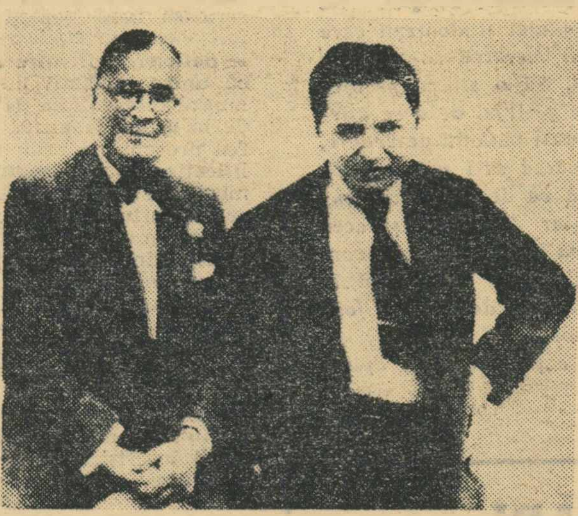
Opera ştiinţifică a prof. D. Gusti nu este volu-

*„...Ceea ce am iubit mai presus de orice
n aceşti 25 de ani a fost tineretul uni-
versitar. Lui i-am dat tot ce am avut mai
bun şi mai scump şi care, trebuie să re-
cunosc, mi-a dat şi el tot ceea ce a avut
mai bun şi mai scump.
Bucuriile studenţimii au fost şi bucu-
riile mele, durerile studenţimii au fost şi
durerile mele."*

taires de France, 1941). Despre viaţa şi opera lui s-au scris numeroase lucrări româneşti şi străine, dar pînă acum nici una nu-l prezintă în toată amploarea şi semnificaţia lui istorică.

Dacă ne restrîngem la D. Gusti ca *profesor*, este necesar să distingem activitatea sa de la Universitatea din Iaşi, foarte importantă pentru iniţiativele luate, întrerupte însă de izbucnirea primului război mondial, şi activitatea de la Universitatea din Bucureşti, după Unire, perioadă în care a avut condiţii deosebit de prielnice pentru a-şi realiza din plin toate planurile care îl preocupau.

La Universitatea din Iaşi (1910—1918), D. Gusti a inaugurat primul curs de sociologie, ca ramură de sine stătătoare a filozofiei. Pînă atunci sociologia era încadrată în cursurile de filozofie generală (ca filozofie socială), începînd cu anul 1896 (C. Dimitrescu-Iaşi la Bucureşti şi C. Leonardescu la Iaşi), fiind considerată mai mult ca o disciplină auxiliară. Cu D. Gusti începe învăţămîntul universitar al sociologiei în sens modern, la nivelul celor

D. Gusti şi George Enescu

mai avansate universităţi din lume. La cursurile sale, el trata sociologia, etica şi politica dintr-un punct de vedere unitar şi, ceea ce este tot atît de important, sistemul acesta avea trăsături originale, despre care luau cunoştinţă, înainte de a se tipări, studenţii de la filozofie ! Dar prof. D. Gusti îşi dădea seama că un curs universitar, oricît de bine făcut, nu este suficient, că el trebuie întregit cu o formă de învăţămînt în care manifestarea principală să aparţină studenţilor, pentru a-şi însuşi materia în mod activ, nu numai ascultînd, dar şi făcînd, adică discutînd şi argumentînd, depunînd un efort propriu de documentare, cercetare, meditaţie, elaborare şi redactare de *lucrări personale*. Forma aceasta este *seminarul*, căruia D. Gusti i-a acordat întotdeauna un rol mai mare, mai creator decît cursului. Ca rezultat al acestei concepţii pedagogice universitare au putut să apară, în 1915, la Iaşi, două volume : *Din lucrările Seminarului de sociologie şi etică al Facultăţii de Litere şi Filosofie din Iaşi* (425 p.), cu studii semnate de *studenţi*, dintre care unii au ajuns apoi profesori universitari (de exemplu Petre Andrei şi Nicolae Ghiulea). În sprijinul documentării ştiinţifice a fost preocupat de punerea la punct a bibliotecilor, cum se poate vedea din comunicarea : *Necesitatea reorganizării Bibliotecii centrale de pe lîngă Universitatea din Iaşi* (1913) şi din darea de seamă : *Întemeierea biblio-*

ţeşti", îndrumate de oameni de ştiinţă cu formaţie superioară, s-a născut *„mişcarea monografică"* şi s-a constituit ca stat major al ei *„şcoala sociologică de la Bucureşti"*, cunoscută peste hotare şi ca *„şcoala română de sociologie"*. Ca student, asistent şi conferenţiar la catedra condusă de prof. D. Gusti, apoi ca profesor de sociologia poporului român la Universitatea din Cluj, am participat personal, oarecum din miezul lucrurilor, la această dezvoltare a sociologiei româneşti, încît afirmaţiile mele sînt — cum se spune în tehnica cercetărilor de teren — o *„mărturie autorizată"*.

Merită să subliniem şi faptul că actualul *Muzeu al satului*, care este o mîndrie a ţării noastre, îşi are originea tot în activitatea ştiinţifică a studenţilor, cum se poate vedea din două *Cataloage* ale expoziţiilor Seminarului de sociologie al Universităţii din Bucureşti, din anii 1928 şi 1929.

Prof. D. Gusti s-a ocupat de aproape şi de nevoile materiale ale studenţilor, care în acea vreme erau foarte numeroase, pentru că nu erau satisfăcute. El a organizat în acest scop o vastă *„anchetă sociologică universitară"* (1930), a cerut, în calitate de decan, să se întocmească o *„Călăuză a studentului"*, în care erau cuprinse toate informaţiile necesare celor care intrau în universitate (cursuri, seminarii, cămine, cantine, burse, biblioteci a luptat pentru crearea oficiului universitar), a înfiinţat o cantină pentru studenţii de la filozofie, a obţinut numeroase burse de studii în ţară şi străinătate. Datorită acestei griji, care era de natură de-a dreptul *părintească*, D. Gusti a fost pentru mulţi dintre elevii săi un adevărat susţinător, fără

*„Studenţilor care au lucrat în seminariile mele le datorez stimularea la mai tot ceea ce am făcut în ştiinţa sociologiei.
Studenţilor care au lucrat în campaniile monografice le datorez în cea mai mare parte că am început să lucrez la punerea unei pietricele cît de modestă la clădirea acestui imens edificiu al ştiinţei naţiunii româneşti.
Studenţilor le datorez că metoda directă monografică a putut să capete un compliment prin acţiunea directă, culturală la sate.
Datorez deci colaborării studenţeşti întregul meu program ştiinţific şi întregul meu program cultural şi politic în sensul superior al cuvîntului."*

de care s-ar fi pierdut pe drum, neavînd posibilitatea de a se forma, de a se afirma şi a se realiza ca oameni de ştiinţă.

Se poate spune, fără nici o exagerare, că în urma profesorului D. Gusti au rămas idei, instituţii, dar mai ales *oameni*, — oameni care s-au format sub influenţa şi cu ajutorul lui, oameni care au primit de la el învăţătura şi îndemnuri, oameni care duc mai departe opera începută de el şi înţeleg să o predea sporită generaţiilor viitoare. Este, aşa cum scrie Vasile Pârvan în *Memoriale* : „Tot ce-i legat de intenţii pur omeneşti dispare. Dar gîndurile omului... consacrate adevărului, frumosului, tot ce e dar închinat de el eternităţii, vedem că rămîne : pentru toate locurile şi timpurile. Şi gîndurile acestea trăiesc în sine, fără legătură cu cel ce le-a creat".

Traian HERSENI

ALEGERI ÎN ASOCIAŢII

La Tîrgu-Mureş

Noi, opinia colectivă

Încheind bilanţul a doi ani de muncă, vechiul consiliu a prezentat o dare de seamă, după aprecierea noastră bună, analitică, iar autocriticii pe care şi-a făcut-o cu acest prilej i-a răspuns prin proiectul unui plan de activitate ce oferă premise pentru sporirea eficienţei muncii noului organ de conducere al Uniunii asociaţiilor studenţilor din Tg. Mureş. Adunarea de alegeri s-a desfăşurat şi ea sub semnul exigenţei, ascuţimea criticii şi a observaţiilor făcute pătrunzînd incisiv pînă la esenţa problemelor adoptate. Ce trebuie făcut însă pentru a evita în viitor fenomenele negative pe care le-au sesizat ? Din păcate, planul de activitate nu s-a îmbogăţit de pe urma adunării de alegeri cu sugestii decît la unele capitole. Delegaţii nu au abordat unele probleme importante, ca cele ale cercetării ştiinţifice studenţeşti, ale activităţii sportive de masă şi de performanţă. Nimeni nu a răspuns unei întrebări care, implicit, apărea din raportul prezentat : cum să transformăm clubul într-un punct de atracţie pentru studenţii din Tg. Mureş ?

Am reţinut din conferinţă faptul că opinia studenţească nu intervine cu suficientă promptitudine, mai ales în direcţia transformării studiului ritmic dintr-un deziderat într-o realitate. E drept, 95,6 la sută dintre studenţi au promovat anul de studii, majoritatea cu calificative bune şi foarte bune. La Facultatea de muzică, la anul III Stomatologie, la Institutul de teatru procentul notelor cuprinse între 7 şi 10 depăşeşte 94 la sută. Dar, 55 la sută din studenţi au avut examene în toamnă, iar 10 la sută dintre ei au trecut abia după reexaminări. Majoritatea repetenţilor sînt la Facultatea de filologie, aici sînt cele mai multe absenţe, două treimi din studenţii acestui colectiv au promovat după reexaminări ! Ce ar trebui făcut aici ? Dezbaterile nu ne-au oferit răspunsul pe care îl aşteptam. După cum a subliniat însă unul din vorbitori, el însuşi chirurg, bisturiul nu poate fi lăsat pe masă, diagnosticul o dată confirmat. Oricît de strălucită ar fi intuiţia sau competenţa unui medic, el nu are valoare ca specialist decît în măsura în care a realizat vindecarea bolnavului. Operaţia trebuie dusă pînă la capăt. Acţiunile A. S. trebuie să aibă totdeauna o finalitate.

După cum sublinia în cuvîntul său tovarăşul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., preşedintele Consiliului U.A.S.R. — *principalul mijloc al asociaţiilor de a contribui la creşterea simţului de răspundere faţă de pregătirea profesională o constituie permanenta activitate desfăşurată în acest sens de fiecare membru al activului, de fiecare student fruntaş în grupa sa, în an, în cămin pentru a crea o atmosferă de studiu în care încălcarea disciplinei universitare să devină imposibilă datorită respectului unanim manifestat faţă de principala preocupare care poate onora un student : învăţătura.*

Să nu uităm însă că sîntem tineri, că severitatea, liniştea, concentrarea orelor de studiu nu pot fi reluate zilnic decît înviorate de exuberanţa timpului liber. Oraşul are împrejurimi minunate, care pot fi ajunse şi cu pasul, autobuzul, nefiind, chiar în epoca noastră de civilizaţie automobilă, o condiţie absolută a organizării excursiilor, a focurilor de tabără care pot să încălzească pînă şi imaginaţia responsabililor cu activitatea culturală. Clubul e în general mulţumitor dotat ; chiar dacă cei care-l conduc nu ştiu cum să atragă studenţii, singură ideea consultării acestora le poate oferi apoi multe altele, excelente desigur. Să ne adresăm opiniei studenţeşti care are nu numai menirea să-i critice pe restanţieri. Să o stimulăm oferindu-i mereu prilejul de a se afirma, respectîndu-i punctul de vedere, ajutînd-o totodată să-l găsească pe cel just. Şi ea va deveni şi în centrul universitar Tg. Mureş acea forţă educativă despre care s-a vorbit de atîtea ori în conferinţă la modul condiţional : dacă ar fi fost, dacă ar fi acţionat.

Aşadar să acţionăm. Noi, opinia colectivă.

B. ANDREI

Aspect de la Conferinţa de alegeri desfăşurată miercuri la Universitatea din Bucureşti

La Institutul Politehnic Bucureşti

ANALIZĂ TEMEINICĂ

Exigenţa, acesta este spiritul în care s-a desfăşurat conferinţa de dare de seamă şi alegeri la Institutul politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Bucureşti ; exigenţa a caracterizat atît raportul de activitate cît şi discuţiile şi ea a fost generată de dorinţa ca numeroaselor rezultate pozitive obţinute în munca asociaţiilor din institut, în ultimii doi ani, să li se adauge altele tot mai bune în viitor.

Analizînd concret, în spirit critic şi autocritic activitatea Consiliului U.A.S., raportul de activitate a apreciat că asociaţiile din Institutul politehnic au desfăşurat o bogată şi rodnică activitate, aducîndu-şi contribuţia, alături de cadrele didactice, la o temeinică pregătire pentru muncă şi viaţă a promoţiilor de specialişti necesari economiei noastre socialiste. În acelaşi timp, creînd o serioasă bază pentru discuţii, au fost scoase în evidenţă curajos unele deficienţe. Printre acestea, faptul că unele asociaţii nu desfăşoară o muncă diferenţiată de la an la an şi de la grupă la grupă pentru scăderea procentului celor care obţin calificative mici şi foarte mici. De asemenea, a fost considerat nesatisfăcător efortul făcut în munca cu anii I, precum şi cu studenţii care au manifestat încălcări ale vieţii şi disciplinei universitare. Considerîndu-se că, în ceea ce priveşte încadrarea celor mai buni studenţi în activitatea cercurilor ştiinţifice studenţeşti, s-au făcut progrese confirmate de sesiunile ştiinţifice şi de Seminarul naţional, totuşi s-a apreciat, pe drept cuvînt, că numărul de 1 004 studenţi înscrişi, faţă de efectivul institutului, este nesatisfăcător, iar asociaţiile au muncit insuficient pentru cultivarea dragostei faţă de cercetarea ştiinţifică a studenţilor foarte bine pregătiţi profesional.

Deşi consiliul U.A.S. şi consiliile pe facultăţi au organizat o serie de acţiuni cultural-educative şi sportive valoroase, s-a arătat că activitatea asociaţiilor nu a reuşit, în afara orelor de studiu, să exercite în măsură suficientă o înrîurire pozitivă asupra atitudinii faţă de muncă a viitorilor absolvenţi, continuînd [...] fie deficitară în ceea ce priveşte c[...] prinderea sistematică a masei st[...] denţilor. Raportul de activitate [...] criticat slaba preocupare a consili[...] lor A.S. ale facultăţilor pentru st[...] mularea iniţiativei grupelor şi an[...] lor în vederea organizării la sfîrş[...] de săptămînă în club a unor man[...] festări cît mai bogate şi atrăgătoar[...]

Atrăgînd atenţia asupra unor sc[...] deri în stilul de muncă al consiliil[...] şi comisiilor A.S., raportul a subl[...] niat că, uneori, cadrele de asociaţ[...] sînt promovate sub impulsul un[...] nevoi de moment, că nu s-a acord[...] suficientă atenţie generalizării expe[...] rienţei pozitive, pe de o parte, [...] eliminării din practica asociaţiile[...] a unor metode de muncă necores[...] punzătoare, pe de altă parte.

Participanţii la discuţii au adus [...] contribuţie fructuoasă la analiza di[...] feritelor aspecte ale muncii de aso[...] ciaţie. Astfel, studenţii Gugu Adrian[...] Nedelescu Nicoleta, Eremia Mircea[...] Stelian Cornel, Ion Constantin, Po[...] pea Aurin ş.a. au făcut referiri con[...] crete la activitatea asociaţiilor di[...] diferite facultăţi pentru mobilizare[...] studenţilor la învăţătură, împărtă[...] şind celor prezenţi din experienţ[...] acumulată. Printre propunerile ex[...] primate există şi aceea de a se strîn[...] ge legătura cu asociaţiile studenţilo[...] din facultăţi cu caracter umanist[...] şi artistic, indicîndu-se şi posibili[...] tăţile concrete existente pentr[...] aceasta.

Aprecierile făcute cu privire [...] munca asociaţiilor studenţilor d[...] către profesorul universitar Con[...] stantin Dinculescu, membru cores[...] pondent al Academiei, rectorul in[...] stitutului, şi de către conf. univ[...] Alexandru Popa, secretarul Comite[...] tului de partid al institutului, a[...] fost ascultate cu un viu interes d[...] delegaţii la conferinţă.

Spiritul de temeinică analiză în care s-au desfăşurat lucrările conferinţei, ca şi programul de activităţ[...] aprobat, sînt temeiul unor viitoar[...] succese în munca de asociaţie di[...] acest institut bucureştean.

G. RUŢA

ALESE DIN ADUNĂRI

La Bacău

Principala concluzie : **Mai multă combativitate, o opinie studenţească intransigentă şi cu un simţ critic mai viu, mai curajos, ar trebui să acţioneze mai ales în rîndurile căminiştilor.**

Ce s-a reliefat în timpul dezbaterilor : **În vechiul consiliu munca nu s-a dus în colectiv, multe sarcini erau rezolvate de preşedinte, care activa de unul singur. Şefii comisiilor sportivă şi socială au muncit foarte slab. Unii membri ai consiliului nu au lucrat de loc, nu au venit nici măcar la şedinţe şi au obţinut şi slabe rezultate profesionale — Daniela Giurcă a rămas chiar repetentă.**

● Mai multă atenţie orelor de practică pedagogică. Au existat lecţii care au primit calificative slabe sau au fost respinse. E necesară popularizarea mai bună a rezultatelor practicii prin staţia de radioficare şi „Buletinul practicii pedagogice".

● Atenţie la cercurile ştiinţifice ! Aşteptam iniţiativa studenţilor, a asociaţiilor (tov. rector Hasan). Aşteptăm sprijinul şi iniţiativa catedrelor (darea de seamă). Dar ceea ce nu mai trebuie aşteptat este să se treacă la treabă !

● Lipsa unor competiţii sportive de masă, insuficienta colaborare cu catedra de educaţie fizică, foarte slaba activitate a fetelor.

Ovidiu PAUN

LA IAŞI

● La Facultatea de industrie uşoară s-a propus şi organizarea unor birouri de proiectări, unde să se realizeze proiecte cu teme provenind din necesităţile întreprinderilor de industrie uşoară din Iaşi.

● În adunarea de la Facultatea de chimie industrială a fost subliniată eficienţa unor materiale publicate în „Viaţa studenţească". Studenţii acestei facultăţi, abonaţi în proporţie de 85%, şi-au propus să organizeze discuţii pe marginea unor materiale publicate, astfel încît să se poată prelua experienţa altor consilii A.S.

● La adunarea A.S. a Facultăţii de filologie s-a hotărît, în urma propunerii studentului Ion Cepoi, organizarea unor seri culturale comune cu facultăţile de artă ieşene, după modelul celor organizate la Izvorul Mureşului. De asemenea se va realiza cu sprijinul catedrei de literatură un tur al oraşului „Pe urmele scriitorilor şi artiştilor din Iaşul de altădată".

● Ca un laitmotiv, în cuvîntul mai multor studenţi a revenit necesitatea[...] acordării unei atenţii sporite controlului obştesc şi rezolvării neregulilor ivite[...]
Ideea înlăturării formalismului şi „figuraţiei" s-a sprijinit pe un exempl[u] concret : în perioada 1964—66 comisia profesională a Universităţii a fost ca ş[i] absentă, iar cei trei şefi care s-au perindat la conducerea ei s-au dovedit [...] total inactivi.

Constantin COROIU

La Baia Mare

● În anul universitar precedent s-au obţinut cele mai bune rezultate la învăţătură din toţi cei 5 ani ai institutului. Cel mai bine au muncit comisiile culturală şi socială. Fără simţ de răspundere s-au dovedit membrii comisie[i] sportive şi profesionale, Iuliana Sipoş, Valeria Filip, precum şi secretara consiliului A.S., Ilie Victoria. La unii din membrii consiliului s-au putut observa o inerţie nejustificată, lipsă de receptivitate faţă de problemele acute ale studenţilor, tendinţa de a lăsa ca lucrurile să meargă de la sine. Răspunzător este şi preşedintele consiliului, care nereuşind să coordoneze activitatea tuturor comisiilor a încercat în repetate rînduri să rezolve toate problemele de unul singur.

● În ultimii doi ani numai la Facultatea de filologie au funcţionat 6 cercur[i] cuprinzînd 70 de studenţi. Cercul de literatură şi folclor va prezenta trei lucrăr[i] la cel de al patrulea seminar naţional de la Iaşi.

Andrei CRIŞAN
Ion C. ŞTEFAN

Angel radios!

Îmi dați voie să mă prezint, poet Rică Venturiano, studinte în Drept și publicist. Sper că mă cunoașteți întrucît părintele meu, „nenea Iancu“, a făcut astfel, încît oricine mă vede (sau aproape oricine) să mă recunoască. Ca și în momentul „nașterii mele“ merg la „Union“, dar în prezent mai vizitez și alte localuri . „Katanga“, „Albina“ etc. Ce vrei, progresează omenirea ! Dar profitînd de descoperirea secolului, de posibilitatea de a-mi schimba înfățișarea și identitatea, astfel am reușit să mă prezint în diverse întruchipări. Pasiunea mea actuală se îndreaptă în general spre studente. Ce vreți, sînt un intelectual !...

Luîndu-mi o înfățișare angelică, un nume care să nu-mi descopere adevărata identitate, m-am prezentat așadar în fața proaspetei studente Nicoleta Ioniță de la Politehnică. I-am spus că mă numesc C. F. (păstrez secretul profesional), sînt student la Arte plastice, tulburat și frămîntat de multe întrebări cărora nu le pot găsi răspunsul și că tînjesc după un suflet curat care să-mi fie ca o rază de lumină în întunericul ce mă înconjoară. Și s-a prins. Doamne, cum s-a prins ! Totul a mers ca pe roate. Ea, așa cum îmi place mie, m-a compătimit, chiar a lăcrimat (micuța de ea !) și a fost gata să-mi vină în ajutor. Am petrecut cîteva zile ca în vis. Dar zeii au fost întotdeauna cruzi cu mine. Cum au făcut ei, cum au dres, că mi-au scos în cale pe regina visurilor mele tocmai pe cînd eram la braț cu o altă salvatoare a sufletului meu pustiu. Exact în ziua cînd spusesem că trebuie să plec urgent la Buftea pentru a lucra ceva în... Studioul Sahia. Jurămintele mele au fost zadarnice. Nu m-a crezut. Și a dispărut din viața mea.

Dar n-am disperat. Mi-am luat înfățișarea unui inginer serios, la o vîrstă tocmai bună de însurătoare, și am pornit-o la mare. Chipeș eram, deștept, spiritual, sigur pe mine și cu un nume poetic : Sorin Mihai. Și am văzut-o. Tot studentă. O chema Viorica Popescu, studentă la Medicină. Nu mi-a fost greu să intru în vorbă cu părinții ei. Și prin aceștia cu ea. Am mers cu toții la restaurant. Am dansat. Ce mai vorbă, în cîteva zile intrasem în familie. Într-o seară am ieșit numai noi doi. I-am spus de pasiunea care-mi răscolește sufletul. Ea m-a crezut. A fost minunat. Am venit la București. Ne-am mai întîlnit de vreo două, trei ori și pe urmă, văzînd că lucrurile au luat o întorsătură prea serioasă, am dispărut. O „delegație“ de două săptămîni, un concediu medical de alte zece zile și s-a așternut tăcerea. Mi-a fost cam greu, zbîrniia telefonul în fiecare zi, ridicam receptorul, îi auzeam vocea și închideam. În fine, acum lucrurile au intrat în normal.

Și m-am schimbat iar. Am redevenit blazat, dar un blazat iremediabil. Stăteam ore în șir în fața unei cești de cafea (mică), cu ochii ațintiți în gol. Sînt student, la Filologie. Cînd îmi vorbesc unii de proiectele și idealurile lor zîmbesc superior și absent. Într-o zi mi-a ieșit în cale cea pe care o visam (în ziua aceea bineînțeles), studentă la Construcții. Parcă eram făcuți unul pentru celălalt. Tot blazată, tot cafea (mică). Și la nume semănam, ea Ileana Constantin, eu Tony Constantin. Am discutat mult și am constatat cu uimire că aveam aceleași puncte de vedere. Ce este dragostea? O sclipire fugară în banalul cotidian. Ai văzut 8½ ? Da. Ți-a plăcut ? Hm, așa și așa. Și mie mi s-a părut la fel. În fine, mi-am găsit corespondentul în viață. Am continuat discuția la mine acasă. O zi, două, trei... Pînă la urmă, cum era și firesc, ne-am despărțit. Nu poți să te înțelegi cu cineva cu care semeni perfect. Ea și-a găsit un alt „existențialist“, iar eu mi-am schimbat înfățișarea.

Iată-mă căsătorit. Da, eu în persoană, om la casa mea. Se mai întîmplă. Sînt de data aceasta medic stomatolog, tînăr, în București și cu Fiat. Soția mea are o prietenă, o invităm des pe la noi. Și am simțit că iar mi se răscolește sufletul. Este studentă la Farmacie, se numește Alina B. Dar iată că vine clipa mult așteptată. Rămîne într-o seară mai mult la noi în vizită. Mă ofer să o conduc cu mașina pînă acasă. Cînd ieșim în oraș o iau spre șosea. Ea protestează, dar o conving. Într-un tîrziu îi mărturisesc. Tot povestea cu întunericul... cu singurătatea... cu neînțelegerea... De data aceasta n-a mers. Mi-a spus (auzi vorbă !) că asta-i o placă de patefon hodorogită, că știe ea asemenea fraze pe care unii le rostesc oricărei fete ivite în cale. Am protestat energic, dar în zadar. M-a rugat s-o conduc imediat acasă. Nu știu de ce, dar după aceea n-a mai venit pe la noi. Și așa a început să nu-mi mai meargă ca înainte ; să fiu ironizat, eu, cu sensibilitatea și cultura mea ! O fată din Iași, Aurelia B., studentă la Conservator, mi-a spus pe cînd îi mărturiseam pasiunea ce mă mistuie : „Ai învățat bine lecția, o spui destul de curgător“. Am rămas împietrit. O viitoare artistă să nu rezoneze la vibrația mea ! Pe ce mîini încape arta dom'le ! Nu știu ce s-a întîmplat. Toți au pornit o prigoană contra mea. După ce mă lăsaseră în pace o bună bucată de vreme. Teatrele au început să mă ridiculizeze din nou, reluînd „actul meu de naștere“, adică „O noapte furtunoasă“. Teatrul Național din Cluj și-a deschis cu ea stagiunea. Nottara-ul o va prezenta în curînd în premieră. Pînă și colegii mei, studenții de la Conservatorul „Ciprian Porumbescu“, vor să mă defăimeze. Montează opera unui oarecare Paul Constantinescu pe același subiect. Dar m-am interesat eu cine mă plagiază acolo, ca să mă răzbun. E un puști din anul IV și încă și debutant, cică îl cheamă...

Desen de Dan CIOCA

Cristian MIHAILESCU

Jocul de-a minciuna

FOILETON

In primul an de studii, Rodica Danciu, de la Facultatea de limbă și literatură română, a trecut aproape neobservată. Cinstita aură a mediocrității a clădit în jurul ei o tăcere perfectă. Cu nimic nu s-a făcut remarcată, nici în bine nici în rău. Venea la cursuri și seminarii, vorbea rar, și atunci repetînd cu exclusivitate cunoștințele din caietul deschis pe bancă. A trecut prima sesiune, a trecut a doua și Rodica Danciu s-a trezit în anul II.

Dar probabil stilul acesta de viață a nemulțumit-o. Tăcerea din jurul ei o neliniștea. Se voia înconjurată de curiozitatea colegilor, se voia un „caz“. La urma urmei toți tind spre spectaculos !

Spectacolul a început deci cu prima sesiune a anului doi. A „ratat-o“. Pentru prima dată cazul Rodicăi Danciu a devenit de interes comun. Colegii au sfătuit-o să învețe, unii s-au oferit s-o ajute, ea le-a promis că eșecul din iarnă va fi remontat. Surpriza generală, ca la orice spectacol bine pus în scenă, a venit cu actul doi (citește sesiunea din vară). Examen după examen a fost ocolit și prelungit pentru această toamnă a bunăvoinței.

Toamna complicată, cu examinări, reexaminări și re-reexaminări, toamnă buclucașă, cu toată insistența celor care au lungit-o. Și spre final s-a produs și mult așteptata lovitură de teatru. Unul din profesorii examinatori, nu știm de ce, curios, a răsfoit carnetul de note al studentei Rodica Danciu. Și, răsfoindu-l, a constatat că studenta Rodica Danciu era ... promovată ! În carnet, în dreptul examenelor, erau trecute notele (de trecere, firește !) și semnăturile profesorilor A fost consultată (ah, curiozitatea !) și lista de la decanat. Dar acolo notele nu erau trecute... Stupoare.

Un glas liniștit, limpede, s-a auzit atunci :

— Notele le-am pus pentru părinți. Știți, îmi iubesc părinții. N-am vrut să-i fac să sufere... Sînt foarte emotivi, iau totul în tragic. Dacă ar fi văzut că am picat la atîtea examene...

Decanatul Facultății de limbă și literatură română, de loc sensibil, a hotărît : studenta Rodica Danciu se declară repetentă.

...Recent am asistat la o discuție între doi studenți despre adevăr și minciună. Unul spunea că minciuna este un mod original de a spune adevărul

— Îi iubesc pe mincinoși, conchidea, și-i detest pe cei care au pretenția că spun adevărul.

Conform acestui raționament, tînărul nostru autor de dictoane, în „cazul“ Rodicăi Danciu, s-ar trezi în fața unui paradox iremediabil. Dar să judecăm chiar în acest chip : falsificarea notelor este o treabă cît se poate de frumoasă fiindcă este un mod frumos de a spune adevărul, adică faptul că studenta Rodica Danciu avea carnetul de note... imaculat. (Și-apoi remarcați modestia dumneaei ! și-a pus note medii — 6, 7...).

Părinții au aflat pînă la urmă adevărul gol-goluț. Probabil că în acele momente ar fi dorit ca acest adevăr să fie o minciună. Dar se pare că instituțiile universitare nu au destulă imaginație.. Zău așa ? De ce nu mint oare și părinții și examinatorii ? Ce joc frumos de-a examenele s-ar mai face !

OMICRON

Tremuraţi „conscrişi“ !

Prof. N. N. CONDEESCU, prorector al Universităţii Bucureşti :

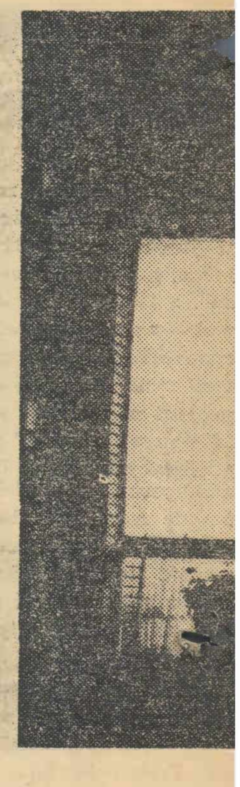
Îmi amintesc întotdeauna cu nostalgie şi cu acea nuanţă de umor pe care anii o dăruie întîmplărilor din tinereţe, de prima noapte petrecută la École normale supérieure din Paris, prin forţa împrejurărilor noapte albă. În urma unui concurs foarte riguros intrasem în anul I al cunoscutei instituţii pariziene

Ajunsesem acolo într-o zi de noiembrie a anului 1925 şi mă prezentasem directorului şcolii — eminentul istoric literar francez Gustave Lanson şi apoi mi-am luat locul în dormitor. Acolo dormitoarele erau, de fapt, săli lungi împărţite în boxe, în aşa fel că erai în acelaşi timp şi în comun şi la tine acasă. În loc de uşă fiecare boxă avea o draperie, iar tavanul era comun. Sînt prevenit misterios cá ar fi bine ca prima noapte să dorm la hotel sau în orice caz să nu dorm şi să fiu îmbrăcat, pentru că, potrivit unui vechi obicei, elevii anilor mai mari vor supune proaspeţii veniţi, numiţi acolo „conscrişi“, unor serii de probe dificile, tradiţie mai mult decît centenară. Curiozitatea m-a împins să rămîn în dormitor. Fusesem avertizat doar pentru că eram străin, ceilalţi colegi ai mei francezi ştiau că trebuie să se întîmple ceva, dar nimic precis.

La miezul nopţii, cînd toată lumea părea că doarme liniştită, elevii mai mari au năvălit în dormitor purtînd măşti înspăimîntătoare şi costume abracadabrante, avînd în mîini făclii, mături şi obiecte eteroclite, făcînd un zgomot asurzitor. Prima operaţie era răsturnarea somierelor. După această deşteptare forţată, încă buimăciţi şi îmbrăcaţi sumar, toţi conscrişii sînt strînşi în grup şi conduşi pe un culoar lung şi întunecat pînă în sala cea mare unde îi aşteaptă... scheletul lui Megateriu, luat pentru acest scop de la Muzeul de ştiinţe naturale. Atmosferă de groază. Dintr-o trîmbiţă veche unul din elevii bătrîni strigă : „Tremuraţi, conscrişi !... Ultima voastră noapte a sosit. Mărturisiţi-vă păcatele !“ Prin ferestrele deschise pătrunde aerul rece al nopţii contribuind la crearea ambianţei lugubre. Cei mai mulţi tremură, alţii zîmbesc acru. În sfîrşit, cortegiul se pune în mişcare. Se trece în acelaşi zgomot infernal prin sutele de metri ale coridorului şcolii, prin cărbunii pivniţelor şi, în sfîrşit, pe acoperiş, unde fie şi numai o mişcare greşită poate provoca un accident. Sîntem înconjuraţi de măştile hidoase ale colegilor noştri mai mari, care la lumina făcliilor par apocaliptice, coborîte din tablourile lui Jeronimus Bosch.

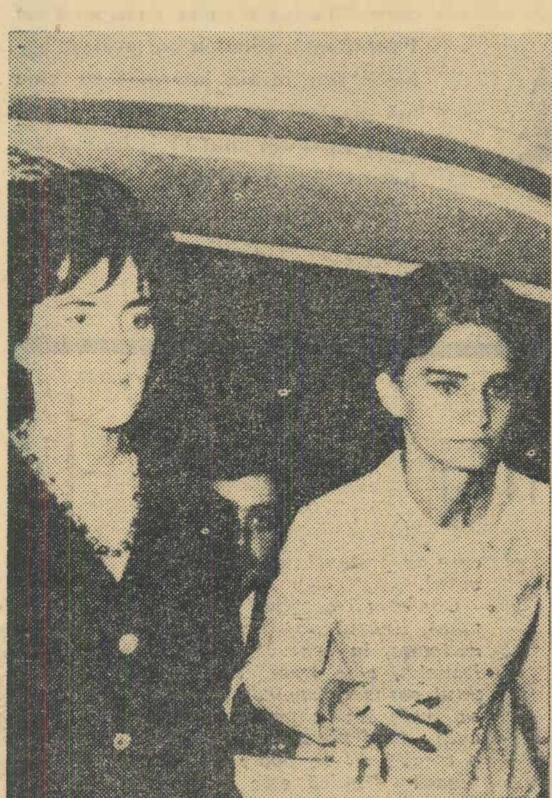
Probele durau trei nopţi. Bineînţeles, a doua şi a treia noapte nu mai dormea nimeni. Ceremonia aceasta este semnalată cu variaţii de la an la an încă de la reînfiinţarea Şcolii normale superioare, sub Restauraţie. Toţi foştii normalieni care au lăsat memorii nu lipsesc a o pomeni. Ai zice că este ultima rămăşiţă în lumea modernă a iniţierilor constatate de sociologi la triburile primitive din Australia şi Africa ! Deşi uneori se soldează cu lovituri şi chiar mici accidente, pentru nimic în lume un tînăr francez intrat la Şcoala normală superioară nu ar evita aceste probe care, o dată trecute, îi dau dreptul şi lui ca anul următor să facă acelaşi lucru noilor veniţi. Iar, mai tîrziu, toţi îşi amintesc cu plăcere de această noapte albă a spaimei.

Am mai petrecut o noapte albă în timpul studenţiei mele, de data aceasta aici, în Bucureşti. Mi s-a anunţat într-o dimineaţă subiectul dizertaţiei mele pentru concursul de admitere la Şcoala normală superioară. În cursul zilei am cercetat materialele necesare iar noaptea am redactat dizertaţia. Sînt singurele nopţi albe legate de anii studenţiei de care-mi amintesc.

GAUDEAMUS IGITU

NOPŢILE ALBE ALE STUDENŢ

La Ateneu, poate spre o nocturnă de Chopin

Noaptea e un sfetnic bun

I. MIHUŢ, student, Facultatea de electronică, Institutul Politehnic Bucureşti :

Pe masa de lucru stăteau împrăştiate cărţi şi hîrtii, compase şi echere, de-a valma, într-o neorînduială perfectă. Îmi sigilasem pentru o oră preocupările în legătură cu proiectul care se încăpăţîna să nu-mi dezvăluie eroarea mea de calcul. Peste trei zile trebuia să-l predau şi ceva era în neregulă. În ora aceea de pauză bine drămuită am încercat totul : repaosul absolut, lumina stinsă şi jaluzelele lăsate, fel de fel de romanţe adormitoare căutate pe toate undele radioului, pagini săltăreţe de roman poliţist (nu-mi mai amintesc cum se intitula cartea !), conversaţii cît se poate de contradictorii cu prietenii la telefon...

Nimic nu izbuteam să fac mai mult de două minute, oricîte eforturi de concentraţie depuneam. Era aproape o încăpăţînare plicticoasă de a nu mă gîndi decît la proiect. Nu mă ştiam chiar atît de conştiincios, dar prea nu-mi ieşise treaba aşa cum speram, prea făcusem multe erori de calcul şi prea mă enervasem negăsind greşeala. Unde putea fi ?

Am hotărît să mă culc, la ora 7 seara, lucru formidabil, nemaipomenit pînă atunci. Zăceam în pat cu speranţa că voi adormi obosit într-un tîrziu de preocupările a
toare. Şi aşa s-a întîmplat ! Dar pe la ora 11,
am luat totul de la capăt. Noaptea aceea a fos
nică. Dimineaţa eram complet ameţit şi încerca
fumez creionul şi să scriu cu ţigara, dar am î
beatitudine, aproape ridicolă. Găsisem vinovatul
mea, de-a dreptul întîmplător. În cameră era u
cu briciul, iar cînd am ridicat jaluzelele, noap
zbură afară şi se făcu dimineaţă plină de soare.
bătasem, eram în stare să ascult foarte interesa
atenţie programul de gimnastică matinală de l
o emisiune destinată exerciţiului, ci ca pe un f
curs savant. Aş fi fost în stare să mă bucur si
marşul funebru de Chopin... Dar proiectul era
culasem totul de la capăt, amănunt cu amănu
sfîrşit la iveală greşeala.

Puteam să vă povestesc şi alte nopţi albe, la
zile de sărbătoare comune, în excursii pline d
munte, cînd orbecăiam pe cărări înzăpezite că
dar am vrut să vă relatez, chiar cu riscul p
noapte albă a studenţiei mele petrecută în fa
lucru.

Pe urmele istoriei

S. RADU, student, I.A.T.C. :

În tăcerea nocturnă a oraşului, răzleţii trecători sînt derutaţi de propria lor umbră. Alunecîndu-le cînd în faţă, cînd în spate, pata de noapte se joacă cu ei ironic. Am ieşit de la spectacol şi am coborît strada de la Casandra cu gîndul de a trece prin Piaţa de flori, dintr-o dată liniştită de vacarmul zilei, cu umbrelele de soare strînse şi veghind ca străjerii muţi somnul tarabelor stinghere. Prietenul mi-a şoptit :

— Vino să te prezint lui Vodă.

L-am urmat zîmbind, încercînd să înăbuş zgomotul paşilor. Am trecut misterioşi şi gravi pe străzile întortocheate, cu prăvălii înghesuite şi mărunte, şi ne-am văzut deodată în faţa bisericii Sf. Anton. Ne găseam în mijlocul vechii curţi domneşti. Printre zidurile ei, acum dispărute, s-a desfăşurat o parte din istoria ţării. De aici pornea frumoasa scară de marmură făcută de Brîncoveanu şi care, îndreptată spre întinsele grădini, ducea pînă la apa Dîmboviţei.

— Şi, la 1733, în cutremurul vestit „crăpă şi curtea domnească în multe părţi iar turnul de la poartă se nărui tot“.

Printre zidurile părăsite încep a hoinări „craii de curtea veche“.

— Bagă de seamă, sub piciorul tău era intrarea în curtea de criminalion — închisoarea !

— Ai de gînd să-mi ţii o noapte de prelegeri istorice ?

— Nu, vreau să scormonim în noaptea asta vechimea oraşului.

— Eşti un romantic paseist.

— Taci şi imaginează-ţi Bucureştiul cu cîteva sute de ani mai tînăr.

— De fapt e invers. Bătrîneţea lui era atunci, acum mi se pare tînăr. Istoria merge de-a-ndaratelea.

— Dacă o luăm pe aici ajungem la Stavropoleos !

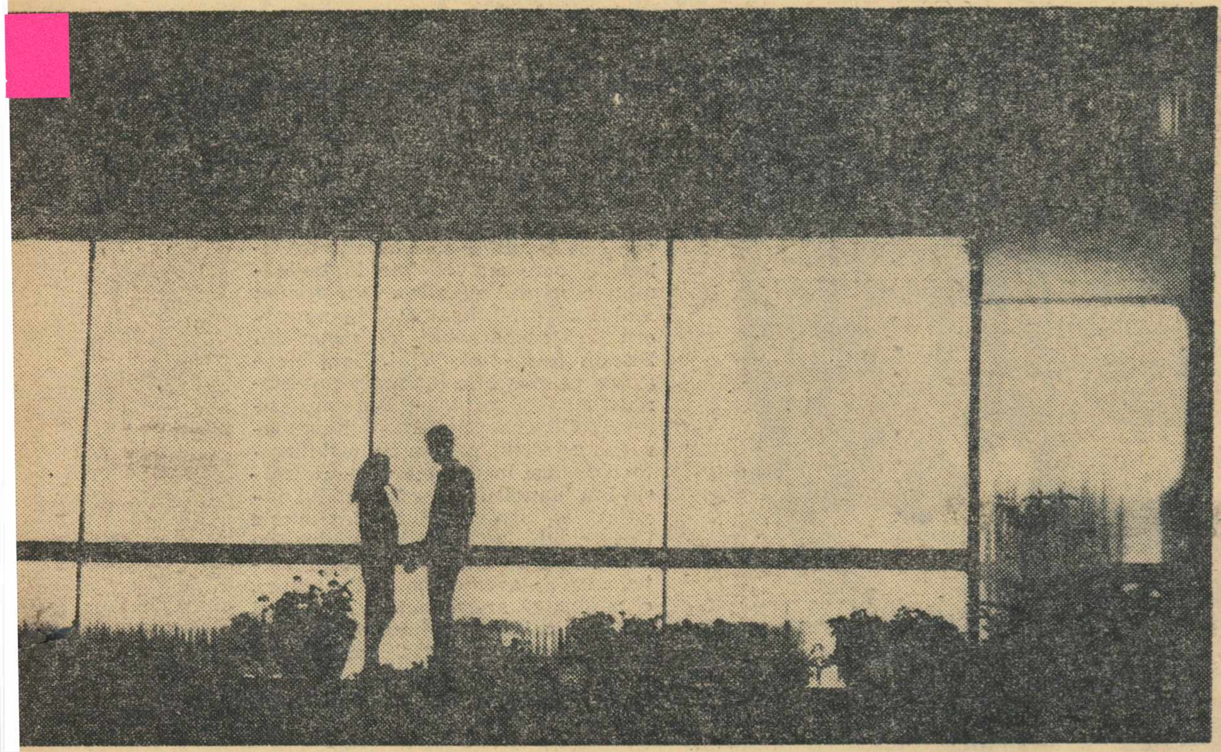
— Măi, tu eşti o bufniţă, z
molcom iar noaptea îţi mer
ca o mitralieră. Am urcat
înapoi spre Casandra cu l
stinse. Întrezărim slab fot
colegilor în vitrina teatru
curtea de la Stavropoleos
pietrei învechite, al zidurilo
de vreme, umbrele lor str
covorul ierbii au amuţit şi
spre dizertaţie a prietenul
toată împotrivirea mea, de a
frîu liber romantismului, d
nevoit să recit. Deasupra tu
sericii luna se aşezase „ca u
pe i“, ca în poezia lui Musse

Pe Lipscani e totuşi lumină
Dar aici, unde ziua nu ai
atunci un ac, singurătatea
nocturnă e şi mai singurati
trinele îşi expun tăcute po
Atmosfera concentrată de
a dispărut.

— Spre turnul Colţei !

— Să ştii că am dat în
arheologiei.

Am colindat atunci prin
locuri vechi, nici nu mai ţi
înşiruirea lor exactă. A fost
frumoasă noapte albă pe care
trez în amintire.

Un dialog liric...

Caravana licuricilor

G. GAVRILIUC, studentă, Institutul de limbi străine :

In liniștea de piatră a munților noaptea se lasă hoțește și fără să prinzi de veste, întunericul ei compact te înconjoară. Să spui despre o astfel de noapte petrecută pe cărări întortocheate și periculoase de munte, bîjbiind direcția cea adevărată spre cabană că este o noapte albă, nu mi se pare de loc potrivit. In vara aceasta am trăit acele senzații tari de care toți drumeții munților vorbesc cu pasiune și înfrigurare. Grupa noastră luase hotărîrea „să facă" Făgărașii. Pînă la urmă ne-am adunat cam vreo cincisprezece, consecvenți pînă la capăt primului nostru gînd. Pînă la Arpaș am mers cu trenul, de acolo am întins-o cu zdravene opinteli pînă la Bîlea-Cascadă. E un urcuș cu etape bine marcate psihologic. La început îți blestemi ziua ideii, mai apoi te îndîrjești și sfîrșești într-un tîrziu prin a fi mîndru de tenacitatea și curajul tău. De la Cascadă pînă la lacul Bîlea mai e puțin și pitoreasca priveliște a oglinzii lui îți răsplătește eforturile din plin. Am pornit, după cîteva zile petrecute la cabana de aici, spre Negoiul. Știam că avem mult de mers, dar calculasem s-o luăm mai iute la picior și să întrecem timpul stabilit de tabelele de marcaj. Natura nu te lasă însă s-o iei în pas forțat, peisajul este atît de încîntător, se schimbă atît de rapid, că abia ai o clipă să-l contempli și să te extaziezi.

Senzația de curaj și forță pe care ți-o dau cei cîțiva metri de cărare străbătuți cu legătură de cablu, numai noi, neîncercații, puteam s-o transformăm în aventură formidabilă. N-am simțit cînd s-a întunecat. Mersesem mult, după spusele unui cioban hîtru mai aveam pînă la cabană „o aruncătură de băț". Nici în basme o aruncătură de buzdugan nu avea o tragere mai lungă și moșul știa bine că mai aveam cea mai grea parte de trecut, „Strunga dracului".

Ne-am scos lanternele și am început să orbecăim în vînătoare înfrigurată după semnele indicatoare. Am urcat strunga în patru labe, în atmosfera tenebroasă a masivelor întunecate și ostile. De departe, cățărați pe peretele, care într-adevăr nu poate aparține decît acelei simbol ce ființe pline de intenții maligne, ceata noastră părea o adunătură de licurici. Lanternele se clătinau, se roteau, încercau să pătrundă tainele cărării. Cei 15 tineri studioși gîfîiau îngroziți de spaima nopții de piatră. Caravana licuricilor s-a oprit brusc să respire curaj și să-și șteargă frunțile îmbrobonate de sudoarea experienței grave prin care se trecuse. Abia peste trei zile aveam să vedem și să ne minunăm de poziția aproape perpendiculară a „Strungii dracului". Era de necrezut cum o urcasem, și încă noaptea ! Sperînd că o altă încercare mai grea nu poate veni am pornit la drum ceva mai liniștiți. Intrînd într-o pădure de brazi atmosfera ni s-a părut mult mai intimă, mai primitoare, și am înfiripat timid un cîntec, treptat transformat în marș, urlat cu tot focul în multiplicarea severă a ecoului. Cîntam cu acea nevoie nebună de descătușare pe care o ai după o mare emoție. Noi avusesem mari și adevărate emoții (mai multe !).

Ce-am simțit cînd cineva a rostit leșinat „se vede cabana" nu mai țin minte. Ceva vag, cețos, îmi acoperă amintirea. Apa rece cu care ne-am spălat fețele și brațele ne-a trezit în marea bucurie a ajungerii la destinație. Deasupra noastră, printre brazi, noaptea își întindea patrafirul ei cu stele aproape de noi, foarte aproape, așa cum numai la munte poate cobori bolta cerului. In spatele cabanei o masă lungă de lemn, așezată printre brazi, a fost martora confesiunilor noastre spontane, a celor nerăpuși de somn decît dimineața în zori. Ne apucase o logoree cum rar se ivește. Toate întîmplările hazlii, mai vechi și mai proaspete, le-am relatat cu lux de amănunte. A urmat apoi, evident, concursul de bancuri cu premii și pedepse. Bancul la care nu-ți venea să rîzi sau la care puteai să te abții să nu rîzi erau admonestate de la executarea unui cîntec cu toate rigorile artei la născocirea celei mai mari minciuni. Amuzamentul a ținut pînă s-a luminat de ziuă. Arătam ca niște spectre. Ne-am trezit abia la 7 seara. A fost o excursie minunată și noaptea aceea ne-a legat strîns într-o prietenie trainică.

În fiecare an Institutul de arhitectură petrece o noapte albă comună, o minunată noapte albă de mai, în cea mai entuziastă atmosferă. De fiecare dată anul V are sarcina organizării celei mai evidente manifestări de energie tinerească, de entuziasm și veselie descătușată — carnavalul. Supuse unor radicale schimbări sălile bătrînei clădiri sînt invadate de lumină și muzică. Se face în prealabil un concurs de proiecte pentru amenajarea lor în noaptea carnavalului și cele mai bune sînt puse în aplicare. Grupa noastră a improvizat o pescărie. Cam două săptămîni a fost o agitație generală : am strîns materialul, l-am adaptat intențiilor noastre, am confecționat plase și chiar... pești din carton, am împrumutat de la ștrandul Tei bărci și vîsle pentru decorarea sălii. A fost o invitație la fantezie, la desfășurarea celei mai bogate imaginații. Ne frămîntam toți pentru fiecare amănunt, cele mai năstrușnice idei provocau discuții aprinse, dezbăteam cu stăruință toate soluțiile noi care ne treceau prin cap. În sfîrșit, a venit și preziua carnavalului. Plini de înfrigurare am început să amenajăm pescăria, atenți la toate amănuntele cît de mici.

— Mi-e că o să ne fie greu să o stricăm după carnaval !, suspină o fată cînd totul fu gata. Osteniți, ne-am așezat pe unde am apucat să ne contemplăm opera. Efectul de lumini, decorul bine armonizat dădeau sălii un farmec neobișnuit. Dinspre simulacrul de foc pescăresc, dintr-unul din colțurile camerei, reflexe roșietice dădeau întregului aranjament o nuanță de plăcută intimitate. Am pornit în pelerinaj prin celelalte camere supuse reorganizării. Salonul turcesc, cu arcade aurite și arabescuri bogate, terasa japoneză cu zeci de lampioane colorate și plante exotice, barul „cow-boy"... Pelerinajul semăna cu o călătorie în țara minunilor. Decorul se schimba total. Bineînțeles ne dădeam cu părerea și-i felicitam cu generozitate pe „realizatori".

Noapte de carnaval

G. ARNAT, studentă, Institutul de arhitectură „Ion Mincu" :

Carnavalul s-a deschis în sunetul tradiționalelor trîmbițe. În puternice ovații și-au făcut apariția invitații noștri de onoare : cadrele didactice care alcătuiau exigenta comisie de premiere a costumelor. A urmat parada măștilor. Sute și sute de măști confecționate de noi cu toată risipa de imaginație posibilă, toate culorile, toate nuanțele comice.

Costume năstrușnice, cele mai multe improvizate ad-hoc : marchize, papuași, halebardieri, nostime olandeze cu saboți, sumbri emiri și romani cu togă impunătoare, delicate japoneze și „războinici" samurai, călugări smeriți, nobili curteni treceau pe rînd într-o avalanșă multicoloră și veselă. După premiere, programul artistic, dans, bar.

Noi, organizatorii, începusem să ne cam strîngem prin colțuri, ne jenam să căscăm cu toată pofta în mijlocul gălăgioasei petreceri. Oboseala de peste zi se manifesta din plin, dar cu nici un preț n-am fi renunțat.

— Mai mare rușinea, tocmai pe noi să ne apuce somnul — spunea sălbatecul indian.

Dintr-un alt colț o voce de fachir sfătuiește amical :

— Și nu vă așezați pe scaune ! Pericol de adormire rapidă, frații mei ! Proptiți-vă bine pe picioare !

Ne-am sprijinit unii de alții și am rezistat demni, cu cîteva excepții, mici lașități, bine bruftuluite a doua zi pe... luciditate.

Vîrtejul cadrilului ! Mai mult s-a dansat după presupuneri decît după competență. Toate culorile se revărsau prin săli, toată tinerețea noastră în hohote necontenite de rîs...

Nocturnă – alegro–vivace!

V. POPESCU, student, Facultatea de drept :

Nopți albe... nopțile grele dinaintea instanței necruțătoare a examenelor, cînd mărșăluind alegro-vivace prin materia unui semestru sau a unui an întreg, cînd numerotînd paginile cursurilor litografiate sau ale notițelor hieroglifice, spre a face porție egală pentru fiecare oră, pentru fiecare minut. Ce nopți ! Albe, albe și grozav de lungi ! Bolboroseala ostenită și întreținută grijuliu cu cafea și comprese reci este muzica monotonă a acestor nopți dăruite subit și conștiincios studiului. În nopțile în care compătimirea pentru propriile noastre suferințe ia proporții de lamentații tragice, se dilată ridicol, devine oftat și scincet. În raport cu somnul orașului, veghea noastră „științifică" și plină de responsabilități îți pare o neașteptată nedreptate. Intimitatea nocturnă cu Aristotel, Newton, Eminescu, Einstein ar putea fi singura consolare. Dar nu mai e...

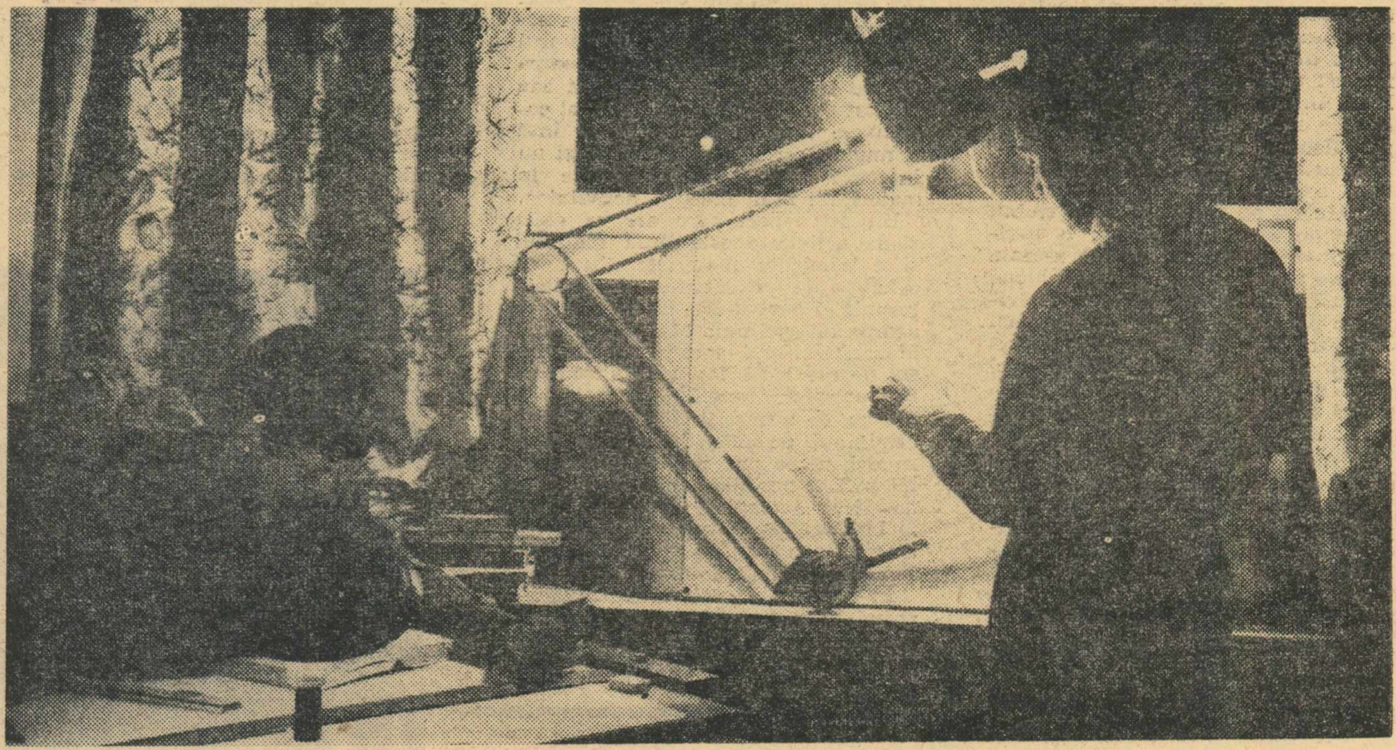
Îmi amintesc de sîrguința cu care pregăteam examenul în noaptea dinainte. Învățasem asiduu, dar intrase o spaimă nebună în mine. Atunci cînd credeam că cel puțin în preajma mea domnește interesul pentru studiu, o liniște suspectă m-a făcut să privesc colegul de cameră. Am reușit cu greu să-l trezesc, adormit fără veste :

— Mă, organismul meu se refuză nopților albe !, mormăie, încercînd să-mi explice.

— Vrei să „pici" ?, arunc eu argumentul suprem.

— Cobe !

Zorii vin ca o eliberare și ca o poruncă : Alea jacta est. Peste cîteva ore, după examen, vei avea dreptul să-ți răzbuni în voie noaptea albă, vei putea dormi o zi și-o noapte. Dar vei avea satisfacția unui examen terminat cu bine.

...și unul cu proiectul

Partide de șah la Casa de cultură din Cluj

Pe marginea activității unor cluburi culturale studențești

Tot pe loc, pe loc, pe loc...

Nu vom discuta aici și acum ce trebuie să fie un club studențesc. Am făcut altă dată acest lucru : în două numere din luna februarie, consecutiv, am publicat păreri despre cum să se amenajeze localul, cum să se organizeze mai atractiv programul, despre ce se înțelege prin activitate specifică de club etc. La 25 mai 1966 a intrat în vigoare și noul regulament al Ministerului Învățămîntului — nr. 6943 — privind organizarea și funcționarea cluburilor universitare. După atîtea sugestii și instrucțiuni, așadar, credem că e cazul să vedem concret ce s-a realizat, cum se desfășoară în aceste zile de noiembrie activitatea unor cluburi.

★

Despre clubul Politehnicii din Cluj se spune că este cel mai bun din tot centrul universitar. În urma unor dispute și alergături de doi ani el te primește astăzi cu un televizor, picup stereofonic, magnetofon, aparate de radio, colecții de reviste, îți oferă ore plăcute în compania orchestrei „Index 66", a unor regizori și actori „star", îți dă posibilitatea să te întîlnești cu oameni de știință, artă, într-un cadru intim și cochet. Din păcate însă e singurul care mulțumește din patru centre universitare, adică Iași, Cluj, Baia Mare și Pitești. Studenții de la Universitate sînt blazați ; după îndelungi tergiversări a fost angajat un director, dar 7 luni acestuia nu i s-a repartizat un local, rectoratul nu controlează și nu îndrumă activitatea responsabilului, nimeni nu se ocupă serios de dotări. Institutul agronomic nu are director angajat, nu are local nici în momentul de față, în schimb are fonduri și aleargă după mobilier ! La Baia Mare manifestările cultural-artistice sînt programate la sediul U.T.C., bineînțeles cînd gazdele nu au de lucru. Iată clubul Casei de cultură din Iași : o încăpere mare cu 100 de scaune așezate ca soldații la paradă, o masă lungă acoperită cu pînză roșie, un televizor și două cuiere. Prezintă program adecvat (ciclurile biografii celebre, audiții și emisiuni de televiziune) doar de două ori pe săptămînă, marți și vineri ; remi, șah, șubah se joacă zilnic într-o sală „de distracție".

Într-un cuvînt, clubul studențesc nu oferă peste tot tineretului universitar ceea ce el își dorește, problema aceasta rămînînd încă deschisă.

★

Să încercăm în continuare să vedem cui datorăm situația creată.

Trebuie să afirmăm de la început că unele deficiențe își află originea și într-o interpretare eronată a recentului regulament elaborat de Ministerul Învățămîntului. Datorită faptului că, în mod firesc, în acest document se subliniază importantul rol pe care trebuie să-l joace în buna desfășurare a activității de club conducerile institutelor, cadrele didactice, unele asociații studențești au tras greșita concluzie că, pe viitor, rolul lor în acest domeniu este numai de a aviza numiri, a-și da acordul în privința unor circulare...

Șeful comisiei culturale a centrului universitar Iași, de pildă, e convins că în atribuțiile sale nu mai intră urmărirea activității de club. Iar pentru șeful comisiei culturale de la Politehnică „a lucra mînă în mînă" cu noul club înseamnă „am avizat numirea responsabilului —, am făcut propuneri pentru —, am trasat celor incluși în colective sarcina să popularizeze —". Și întrebării „practic, cum sprijiniți clubul ?" i s-a răspuns clar : „comisia culturală e independentă, fiecare cu autonomia lui". Cu toate că **în atribuțiile ambilor figurează aceleași obiective : bunul mers al formațiilor și cercurilor culturale și activități recreative din Institutul politehnic Iași.** Unde s-a ajuns din neînțelegere ? Evident la **slăbirea activității din institut.** La Politehnica ieșeană responsabilul păzește sălile de șah, televizorul, întocmește planificări de genul „Trei expuneri pe tema Tineretul lumii în lupta pentru pace" și așteaptă să le fructifice colectivele avizate de A.S. ; avizînd, comisia culturală își închipuie că și-a încheiat misiunea sa, iar în cel mai bun caz poate oferi o asemenea informație : „În luna noiembrie trebuie invitat profesorul Negru de la Juridică să vorbească despre familie, celula societății sau așa ceva" ; rectoratul a desemnat colectivele fără să le controleze însă și munca, astfel instructorii aleși nu lucrează satisfăcător, cercurile în majoritate n-au început activitatea.

Un alt aspect care are ca efect slaba activitate este lipsa spațiului și a bunurilor materiale. Cu toate dificultățile existente, rectoratele trebuie să dovedească înțelegere și să acorde tot sprijinul. Mai ales la Baia Mare, Institutul agronomic, Institutul de medicină Iași (de altminteri propunerile tovarășului Alexandrescu, de a muta sediul din incinta căminului de fete în strada Alecsandri, ni se par pe deplin realizabile). Că e posibilă soluționarea ne-o dovedesc exemplele rectoratelor de la Universitatea Iași, chiar Politehnica Iași, Institutul pedagogic Pitești, Politehnica Cluj.

În ceea ce privește situația materială, lucrurile au fost complicate de faptul că amintitul regulament a intrat în vigoare în luna mai, iar fondurile necesare desfășurării activității clubului pot fi prevăzute abia în bugetele anului 1967... Multe rectorate, recurgînd la adevărate exhibiții financiare, au aprobat unele sume, s-au ocupat de procurarea unor materiale, au intervenit pe lîngă minister. Din nefericire, Direcția dotării și aprovizionării a ministerului n-a manifestat adesea înțelegere, a îngreunat chiar în unele cazuri înzestrarea cluburilor cu cele necesare : s-au tergiversat aprobări, s-a recurs la prea multe schimburi de adrese cu rectoratele, s-au eliminat de pe tabelele cu propuneri aparatură utilă, mobilier, obiecte indispensabile etc. (Institutul politehnic Iași, Casa de cultură Iași). Nici în colaborarea cu serviciile administrative pe plan local nu se stă mai bine. La Institutul politehnic ieșean, din ordinul șefului serviciului contabilității, tov. Airinei, cîteva discuri zac la bibliotecă, responsabilul clubului neputînd să le ia pentru audiții nici cu împrumut. Același contabil a anulat propunerea de a se face un abonament la casa de discuri („nu e necesar și e costisitor"). Așa că picupul se va îmbîcsi de praf, iar cercul de audiții muzicale va vegeta. La I.M.F. Iași pianul clubului (în inventarul institutului) e dezacordat. Cum în oraș nu există întreprindere de stat care să repare instrumente, iar institutul nu poate plăti decît prin virament, el va rămîne dezacordat ! Deși A.S. dispune de bani numerar. Lipsesc benzi de magnetofon, aparate foto, picupuri, discuri... În loc să se ocupe de rezolvarea acestor probleme, tovarășul Isac, șeful serviciului social, „face ordine la club" dînd afară din săli pe cei din colectivele de conducere, aleargă (fără succes) după semnături pentru o moțiune în care cere desființarea clubului sub pretextul că repetițiile formațiilor „tulbură liniștea" etc.

În sfîrșit, capitolul responsabililor de club. Ministerul Învățămîntului, care numește responsabilii la propunerea centrelor universitare, nu acceptă decît încadrarea unor absolvenți de facultate cu specialitatea filologie, care au vechime în învățămînt cinci ani de zile... Din pricina amintitei condiții sînt și la această oră fără responsabili cluburile din Pitești, Agronomia Cluj, Baia Mare (toate propunerile înaintate ministerului au fost respinse). Baremul astfel stabilit prin regulament n-are darul să selecteze pentru cluburi directorii de care se simte nevoia. Tovarășul Ion Manolache, responsabilul angajat al Universității, întrunește toate condițiile... Estetica noului său club lasă însă mult de dorit, nu pentru că n-ar avea cu ce să-l aranjeze, ci pentru că aranjamentul e de gust îndoielnic, iar programul pentru studenții unei universități conține formulări precum : „Ciclul : Tinerețe, idealuri contemporane — expuneri — „Din trecutul de luptă al U.T.C.", „Morala socialistă", „Expresii uzuale în conversație", ciclul „Creația folclorică a poporului român — expuneri, Patriotismul legendei folclorice, Folclorul copiilor, mijloc de educare în activitatea pionierească". Spre a nu mai spune că, aflîndu-se în Iași, la doi pași de Teatrul Național, își planifica „Colaborarea Alecsandri — Flechtenmacher", urmată de o audiție pe discuri — cu... actorul Miluță Gheorghiu și colectivul ieșean, spre a nu mai aminti că ciclurile sînt cuvînt de cuvînt ciclurile casei de cultură ! Și exemplul nu e singurul. Responsabilul Politehnicii, Cucu Aurel, se plînge de strîmtoare și lipsă de spațiu și nu vede unde ar putea organiza anii seri distractive sau culturale — după ce a îmbîcsit o sală cu peste 160 de scaune, iar alta a blocat-o cu un aranjament de 16 mese de șah, acoperite cu creton ! Cel de la I.M.F. este uimit cînd discutăm că se poate organiza o paradă a modei după o conferință despre estetica vestimentară, dar nu pare deranjat de studentele mediciniste ce stau la televizor în papuci și capoate de zenana, cu picioarele proptite de tapiseria scaunului din față...

★

Evident, în privința cluburilor universitare trebuie luate măsuri.

Ar fi de dorit să se evite pe viitor îndelungul schimb de adrese între unele rectorate și Ministerul Învățămîntului, Direcția dotării și aprovizionării dîndu-și tot concursul la o bună funcționare a acestor cluburi studențești ; de altfel, nu li se cere decît să traducă în fapte aprobările Direcției educație a aceluiași minister...

Programul de activitate a clubului trebuie alcătuit cu sprijinul nemijlocit al asociației studenților din institutul respectiv și tradus în viață de întreaga comisie culturală. De datoria asociațiilor este, așa cum a afirmat recenta plenară a U.A.S.R., să organizeze cît mai ingenios, cît mai variat, bogate manifestări cultural-artistice și distractive, la nivelul grupelor, al anilor, al facultății, să se ocupe de cercurile culturale, de formațiile artistice. Să ofere cît mai largi posibilități studentului să-și petreacă timpul liber. Și unde, dacă nu în această ambianță familiară, care este clubul lor ?

Roxana COSTACHE

Cercul de jaz al Casei de cultură din București și-a reluat activitatea

POFTIȚI, FACULTATIV, LA UN CURS...

OPINII UNIVERSITARE

Omul contemporan, solicitat de intensa dezvoltare a științei, tehnicii și culturii trebuie să aibă un univers spiritual bogat, deschis unei game vaste de cunoștințe, în cadrul căruia aptitudinile și afinitățile se pot realiza integral.

„Cele două noțiuni — cultură și universitate — spune conf. G. Ivașcu, nu sînt și nu pot fi decît strict interdependente și reciproc determinate". Studenților, al căror obiectiv principal este pregătirea pentru viitoarea profesie, le stau în față multiple posibilități de formare și întregire a acestei culturi, a acestui univers spiritual. Una din posibilități ar fi, de pildă, frecventarea unor cursuri de interes general, cum sînt cele ținute în facultățile de Filologie, Filozofie, Istorie, Arte etc.

Multe personalități de seamă ale culturii noastre își amintesc cu venerație de figurile marilor înaintași. Acad. Ștefan Milcu vorbea despre cursurile ținute de Nicolae Iorga și Vasile Pîrvan. G. Călinescu scria despre cuvîntările, conferințele și cursurile lui Iorga. Cei mai tineri își amintesc de prelegerile lui Tudor Vianu sau G. Călinescu, adevărate sărbători universitare, la care participau studenți de la diferite facultăți, absolvenți, elevi...

E un avantaj cu care se pot mîndri, e un prilej care nu trebuie pierdut.

Prof. dr. Emil Repciuc, de la Institutul medico-farmaceutic din București, licențiat în medicină, fizico-matematici și conservator, a accentuat asupra faptului că apelul la unele domenii completive nu trebuie să se transforme în divertisment, arătînd necesitatea profesionalizării pe un fond de cultură umanistă. **„Omul este dator față de cultura lui să nu se limiteze la un orizont strict profesional. Între amator și profesionist există o apropiere și o distanță. A fi amator în meseria ta e condamnabil, a fi amator de cunoștințe extraprofesionale fără selecție e inutil. E necesar să se renunțe la mijloacele facile de instruire".**

Participarea la cursurile ținute în cadrul altor facultăți e un mijloc eficient în acest sens. **„Am participat,** spunea studenta Adriana Palaghiță, de la Facultatea de geofizică a I.P.G.G. **la cîteva cursuri de estetică și la unul din cursurile speciale de literatură universală de la Facultatea de filologie. M-a atras modul sistematic și calificat în care se prezentau o sumă de probleme ale artei contemporane ; mi se clarificau astfel impresiile avute după vizionarea unui spectacol de film sau teatru, după lectura unei cărți. Chiar dacă timpul liber mi-e limitat, chiar dacă nu pot audia cu continuitate asemenea cursuri, atunci cînd reușesc am un real folos".**

Ileana Motaș, studentă la Filologie, a asistat la cursurile de anatomie la I.M.F. ; Irinel Popescu, de la Institutul agronomic, a acumulat un adevărat record de asistențe la cursurile de literatura română ținute de Al. Piru, P. Cornea, D. Micu ; Mariana Săvulescu de la Medicină s-a interesat de cursurile de lingvistică matematică și cibernetică. **„Există un paralelism,** spune dînsa, **între creier și mașina cibernetică. Căutind să mă apropii de cibernetică, știință cu multe aplicații în biologie, am descoperit sensurile contemporane ale evoluției medicinii generale".**

„Pentru cei dornici să-și completeze cunoștințele nu există soluție mai bună decît apelul la competența cadrelor universitare. Deși studentă la Chimie, ne spunea Niță Lucia, din anul V al Facultății de chimie, **am căutat să audiez cursuri de teoria literaturii și istoria filozofiei la Facultatea de limbă și literatură română.**

Am fost mirată de numărul mic al participanților la cursul de istoria filozofiei ținut anul trecut de prof. Ion Banu. Ulterior am aflat că era un curs facultativ. Mult prea facultativ..."

E într-adevăr ciudat că nici cursurile facultative, menite să adauge un spor de cunoștințe și orientare, nu se bucură de suficientă participare. Cursurile de istoria artei sau filozofiei, existente în programa facultăților de filologie ca „facultative" n-au reușit în nici un an să capteze interesul studenților decît într-o mică măsură. S-ar părea că simplul fapt de a avea un examen în plus contează uneori mai mult decît completarea pregătirii. Ne-am gîndi atunci dacă n-ar fi mai bine ca asemenea cursuri să devină obligatorii, studenții putînd să-și aleagă sesiunea în care să dea examenul, în anul III, IV sau V.
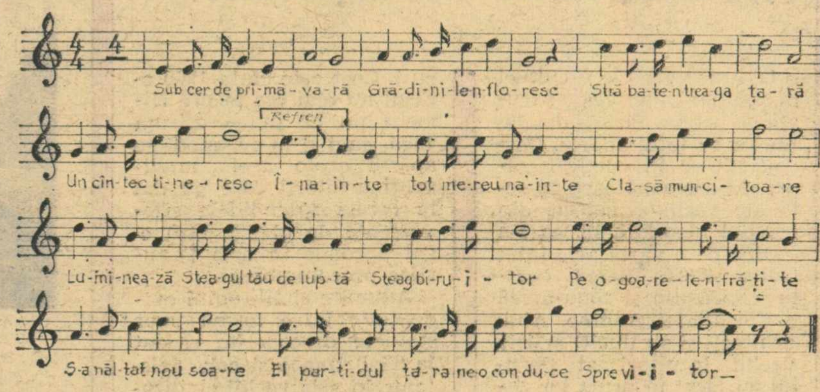
Nici participarea studenților la cursurile altor facultăți nu trebuie să rămînă o inițiativă personală, cu atît mai mult cu cît interesul există. Consiliile A. S. din facultăți și institute ar putea populariza printr-un afișaj corespunzător și operativ orarul cursurilor de interes general de la alte instituții de învățămînt superior, ca o invitație mereu deschisă, căci această participare nu reprezintă un timp inutil întrebuințat, ci are o pondere importantă în structurarea acelui bagaj de cunoștințe format pe coordonatele culturii și specializării, necesar intelectualului modern.

Inițiativa să nu rămînă la nivelul intențiilor, ci să fie sprijinită și salutată, atît în numele conștiinței profesionale, cît și a unui „violon d'Ingres" poate ignorat.

Eugen PATRICHE
Colin STANCULESCU

Înainte, partidul ne conduce

Muzica de Marin Constantin Versurile de Tiberiu Utan

II

Din munte pîn' la mare,
Din Argeș la Bicaz
Mîndre hidrocentrale
Ne dau lumină azi

III

Încrezători în viață,
Trec tinerii cîntînd
Trăiască fericirea
Și pacea pe pămînt.

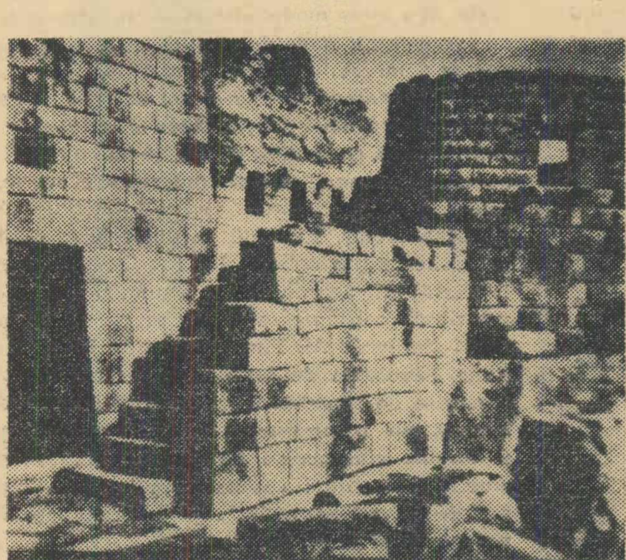
MONUMENTELE PATRIEI:

Casa lui Avram Iancu

ET CAETERA...

MISTERUL „ORAȘULUI MORȚILOR"

Dintre vechile culturi mezoamericane cea peruviană ocupă, fără îndoială, un loc cu totul aparte. Dezvoltîndu-se în condiții aproape asemănătoare cu cele ale vechilor culturi din bazinul Mediteranei, ea s-a extins pe o vastă arie între Quito și Cajamarca, coasta Pacificului și zona aridă a Cordillerei Andine. Abili arhitecți și străluciți artiști, vechii locuitori ai Perului au lăsat în urma lor regiuni etnografice de o inestimabilă bogăție. Cultura Chavin, situată în apropierea Cordillerei Blanca, nu departe de Lima, este prima expresie a unei forme de cultură, pe cît de originală, pe atît de interesantă. Templul de la Chavin, descoperit de celebrul arheolog peruvian Iuli Tello, a fost înălțat acum 3 000 de ani. Despre construcția lui, cronicarul spaniol Cieza de Leon spune că „prin măreție și frumusețe este unul din cele mai celebre locuri ce merită să fie văzute". În scurt timp cultura Chavin cunoaște o rapidă expansiune, făcîndu-se prezentă chiar în regiuni aproape inaccesibile ale Cordillerei Andine. Celebrul oraș de la Machu-Pichu, descoperit destul de tîrziu în 1911, este, fără îndoială, opera arhitecților de la Chavin.

Enigma civilizației andine o constituie însă cultura preincașă de la Tiahuanaco, operă a unor oameni încă necunoscuți, cultură caracterizată prin construcții megalitice de o inegalabilă frumusețe. Descoperit de incasul Mayta Capac în 1250, acest „oraș al morților", cum a primit denumirea, nu mai era decît o ruină. Legende locale, pe care apoi cronicarii spanioli le-au reluat, vorbesc despre prezența unor oameni albi, creatori fără egal, care ar fi introdus meșteșugul unor asemenea tipuri de construcții acolo. Intemeiat probabil în jurul anului 1700 î.e.n., acest mare centru cunoaște o dezvoltare impresionantă, după care este atins de un inexplicabil declin. Clădirile marelui oraș, precum și fortăreața de la Sahsahuaman, de dimensiuni impresionante, sînt fără îndoială opera acestor oameni necunoscuți. Cert este că la 1250 orașul nu mai era locuit. Nimeni nu ar putea afirma încă, cum și în ce mod au apărut acolo acei inteligenți arhitecți care au dat la iveală splendidele eflorescențe de piatră, fără egal aproape în aria culturilor precolumbiene.

Anumite similitudini evidențiate între forma unor statuete descoperite recent la Tiahuanaco și cele existente în aria vechii civilizații Maya ne fac să credem, deocamdată numai ipotetic, o eventuală migrație a unor triburi Maya spre America de Sud, anterior venirii spaniolilor acolo. Să fi fost oamenii de la Tiahuanaco, strămoșii celor care au ridicat la Petén sau Chichen Itza acele splendori neegalate aproape de nimeni? Poate mai curînd au coborît din nord, conduși de legendarul Quetzalcoatl, căruia i se atribuie întemeierea vechii capitale toltece, iar mai tîrziu a Mayaganului Yucatec! Cine a fost acesta o vom ști dacă vom urca spre nord sau vom coborî o dată cu el pe drumurile de legendă ale vechilor locuitori ai Americii, la Tulla, la Mayapan sau poate chiar la Tiahuanaco...

Dan NICOLESCU

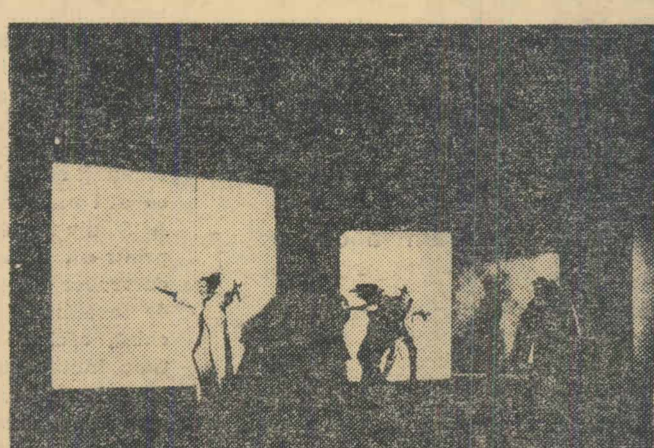

ȘCOALA PE ROȚI

În mai 1966, un autobuz albastru a pornit din curtea unei școli din Hanovra într-un turneu internațional. Este vorba de „laboratorul de limbi străine pe roți". Din instalația modernă pentru învățatul limbilor — se lucrează cu bandă de magnetofon și microfon — mai fac parte: o masă pentru profesor, 6 scaune pentru elevi și 20 locuri de așteptare. Laboratorul are drept scop să servească drept verigă pentru mai buna înțelegere între popoare. Numeroase școli din Germania și din străinătate au și cerut să fie vizitate de „școala pe roți".

OPERĂ REPORTAJ

„Peripețiile unei aterizări forțate" se numește noua operă prezentată recent în premieră de către Opera de stat din Hamburg. Compozitorul Boris Blacher și libretistul Heinz von Cramer nu își intitulează însă lucrarea „operă" ci „reportaj pentru electronică, instrumente și cîntăreți". Iată, pe scurt, subiectul acestei opere inedite: un grup de călători se salvează pe o insulă, în urma unei aterizări forțate; supraviețuitorii cad însă sub stăpînirea unui gigantic creier electronic, deservit de „numere-roboți", ceea ce declanșează un șir de stări de panică. Muzica lui Blacher creează o unitate expresivă a celor trei elemente: electronică, orchestră, voci.

Verificați-vă cunoștințele

1) Începutul romanului românesc este fixat de:

A. Radu al VII-lea de la Afumați de Buvelot.

B. Tainele inimii de M. Kogălniceanu.

C. Misterele Bucureștilor de H. Grandea.

2) Numele celebrului biolog care a fondat teoria cromozomică a eredității este:

A. Henry Lauris Morgan.

B. Charles Langbridge Morgan.

C. Thomas Hunt Morgan.

3) „Old Vic" este numele:

A. Unei mărci de țigări.

B. Unui personaj din ciclul Winnetou.

C. Teatrului londonez unde se joacă operele lui Shakespeare.

4) Prima menționare istorică a Maramureșului datează din anul:

A. 1326

B. 1199

C. 1349

5) Piton este numele unui:

A. Balaur ucis de Apollo.

B. Șarpe uriaș din Africa.

C. Instrument folosit de alpiniști.

Răspunsurile: 1—A; 2—C; 3—C; 4—B; 5—A, B, C.

Art BUCHWALD

Scuzați domnule, vi s-a tras un fir...

Dacă am da crezare revistelor de modă și statisticienilor, am afla că toate femeile vor purta anul acesta pantaloni. Nu „blue-jeans", nici pantaloni „corsar" sau „elefant", ci pantaloni propriu-zis. Vestonul va fi de asemenea obligatoriu pentru femei. Rămîne de văzut cine va purta într-adevăr pantalonii în familie...

Unde vom ajunge?

Reacția se impune!

Primul care a îndrăznit să poarte o fustă a fost dl. Horace Gringsby, directorul unei agenții publicitare. La 20 octombrie 1966 el a venit la birou în fustă pentru a protesta contra faptului că toate dactilografele biroului său purtau pantalon...

După ce gluma a fost comentată și răscomentată, unul din funcționari îl întrebă:

— Cum vă simțiți cu fustă?

— Foarte comod, a răspuns Horace. Ai picioarele mult mai libere și nu-ți este nici așa de cald ca în pantaloni.

— Dar ar trebui să vă depilați, spuse un altul.

— Fără discuție, dar este mai puțin complicat decît să ai grijă de dunga de la pantaloni.

În săptămîna ce a urmat acestui eveniment, mai mulți colegi de-ai lui Horace au început să poarte fustă, iar agenția a început să-și facă propria sa publicitate.

Numai că un agent zelos îl arestă pe Horace. Acesta însă, stîlp al echipei de rugby la Yale, a depus o plîngere la Curtea Supremă care, printr-o decizie istorică, a declarat că nimic nu poate opri un bărbat să poarte fustă. Imediat au apărut fuste „Play boy", iar toate revistele de modă masculine au lansat noi tipuri. Mulți bărbați au început să poarte fuste gri și seturi bleumarin, iar pe coasta Pacificului au apărut și bărbați cu „minijupes".

Pantofii bărbătești nu se asortau însă la fustă. O fabrică din Chicago lansă atunci pantofi cu toc înalt pentru bărbați. Un timp a fost un spectacol deosebit să-i vezi pe bărbați călcînd grijuliu pe tocurile cui. Apoi toți s-au obișnuit. Iarna, mulți bărbați se plîngeau că le este frig cu fustă. Un fabricant a creat ciorapi de nylon și portjartiere speciale. Acest articol de lux avu imediat un mare succes și se vîndu atît de bine încît o vreme negustorul trebui să vîndă o singură pereche de persoană.

Apoi gîndurile bărbaților se îndreptară spre bijuterii. Unii purtau brățări, alții coliere, alții clipsuri. Bijuteriile însă nu se asortau cu părul scurt și mulți bărbați își lăsară plete, plete lungi pînă la umeri, iar cînd nu le reușea această cochetărie, își cumpărau perucă. Bărbații cheltuiau averi la coafor; pudra, rujul și oja de unghii nu mai lipseau din casa nici unui bărbat.

Accentul punîndu-se pe moda masculină, casele de modă din Paris și croitorii de pe 7th Avenue din New York au abandonat moda feminină care nu mai renta și s-au consacrat îmbrăcămintii pentru bărbați.

În mai puțin de zece ani tot interesul se concentră asupra bărbaților. Și ce-au devenit femeile în acest timp? Îmbrăcate în pantaloni, nu mai atrăgeau atenția nimănui, nici nu merita să le privești.

(Din revista „Paris Match")

ET CAETERA...

Prezenţi în lupta popoarelor pentru LIBERTATE INDEPENDENŢĂ NAŢIONALĂ PACE PROGRES

Pe toate meridianele şi paralelele, în Europa şi Asia, în America, Africa şi Australia — studenţii se afirmă ca participanţi activi la lupta omenirii pentru cele mai înalte aspiraţii ale contemporaneităţii. Vă prezentăm în acest grupaj cîteva scurte relatări ale unor acţiuni de mai mare răsunet ale studenţilor din ţările capitaliste.

ASIA ŞI AUSTRALIA:

„Jos agresiunea S.U.A. în Vietnam"!

Opoziţia hotărîtă a studenţilor din întreaga lume faţă de războiul agresiv al S.U.A. împotriva poporului vietnamez a ieşit cu evidenţă în relief şi cu prilejul recentului turneu întreprins de preşedintele S.UA., L. Johnson, în şapte ţări ale Asiei de sud-est. „Johnson — a relatat agenţia France Presse — a fost fără încetare ţinta miilor şi miilor de manifestanţi care protestau împotriva prezenţei americane în Vietnam, contra imperialismului american reprezentat în ochii lor de şeful Casei Albe, contra serviciului militar obligatoriu care transformă, zilnic şi fără voia lor, tinerii în soldaţi". Nu este de loc surprinzător faptul că în rîndurile acestor manifestanţi s-au aflat în primul rînd tineri şi, în special, studenţi, care văd cum din cauza politicii Washingtonului nu numai studiile dar şi viaţa lor este pusă în pericol.

HONOLULU: Prima escală a preşedintelui făcută la Honolulu (Hawai) a prilejuit şi prima manifestaţie studenţească împotriva războiului din Vietnam. În momentul cînd Johnson a intrat la Universitatea locală pentru a rosti un discurs, numeroşi studenţi l-au întîmpinat cu pancarte care cereau să se pună capăt războiului dus de S.U.A. în Vietnam.

WELLINGTON: În faţa reşedinţei guvernatorului general din capitala Noii Zeelande, sute de tineri manifestanţi au scandat lozinci cerînd încetarea agresiunii din Vietnam. „Vietnam: Yankei, căraţi-vă acasă !", „Retrageţi trupele neozeelandeze !" — se putea citi pe pancarte purtate de studenţi de-a lungul străzilor pe unde a trecut automobilul în care se afla preşedintele. Mai mulţi studenţi au fost arestaţi şi au compărut în faţa unui tribunal sub acuzaţia „de a fi tulburat ordinea publică".

CANBERRA: Capitala Australiei l-a întîmpinat pe Johnson prin sute de studenţi care îşi exprimau opoziţia faţă de politica S.U.A. în Vietnam. În faţa hotelului unde era găzduit preşedintele a avut loc o puternică demonstraţie studenţească, reprimată de poliţie.

MELBOURNE: La sosirea preşedintelui în acest oraş, grupuri de studenţi de la Universitatea locală au aruncat retorte cu fluor asupra automobilului prezidenţial. În alte puncte ale oraşului, demonstranţii au trecut peste baricadele ridicate de poliţie şi au aruncat în maşina prezidenţială cutii cu vopsele.

MANILLA: Ore în şir, peste 2 000 de studenţi filipinezi au dus adevărate lupte de stradă cu poliţia în faţa reşedinţei rezervate lui Johnson. „Jos războiul din Vietnam !", „Nu sprijinim S.U.A. !" — se putea citi pe pancartele purtate de manifestanţi.

KUALA LUMPUR: În ciuda măsurilor de securitate şi a mobilizării a peste 6 000 de poliţişti, vizita în Malaezia a preşedintelui american a prilejuit noi demonstraţii de protest cu participarea unui mare număr de tineri, în special studenţi. Un manifestant a fost ucis, numeroşi alţii au fost răniţi şi zeci de persoane au fost arestate. Pe corpul celui ucis a fost pusă o banderolă: „Imperialişti americani, căraţi-vă acasă !".

RHODESIA:

Împotriva rasismului

Porţile singurei universităţi din Rhodesia au fost închise de două ori în cursul ultimelor luni din ordinul autorităţilor rasiste. La baza măsurilor luate de regimul Ian Smith se află conflictul dintre studenţii rhodesieni — albi şi negri pe de o parte — şi guvern, pe de altă parte. Atît studenţii cît şi cadrele didactice de la această instituţie de învăţămînt superior şi-au manifestat în repetate rînduri adversitatea faţă de legiuirile cu caracter rasist adoptate de guvern. Condamnînd aceste acţiuni ale regimului rhodesian, Consiliul reprezentativ al studenţilor din Rhodesia a dat publicităţii o declaraţie în care se subliniază că arestările din incinta universităţii „constituie o negare grosolană a libertăţii individuale de opinie şi a drepturilor umane fundamentale".

Recent, la această universitate au izbucnit noi tulburări după ce studenţii au încercat să împiedice accesul unui ministru rhodesian şi a unui ministru din Republica Sud-Africană. Din nou au fost arestaţi studenţi, din nou s-a procedat la exmatriculări.

Luînd cuvîntul în cadrul unei conferinţe de presă ţinută la Lusaka (Zambia), profesorii expulzaţi au declarat că Rhodesia este „un stat poliţist", unde „sînt încălcate cele mai elementare principii de drept". Represaliile au devenit atît de crunte, au spus ei, încît numeroşi studenţi de origine africană au părăsit Rhodesia, plecînd în Zambia sau în alte ţări. În prezent, la Universitatea din Salisbury, din cei 190 de studenţi africani, 45 au fost nevoiţi să părăsească cursurile.

Grupaj realizat de I. RETEGAN şi I. PUŢINELU

Acasă la Pablo Neruda

„O, Românie,
azi de pe ţărmul patriei mele
iţi scriu această scrisoare.
Primeşte-o, o, Românie.
Ea poartă într-însa spuma învolburată a Pacificului,
poartă glasuri şi sărutări,
poartă zăpezile uriaşilor munţi,
poartă cîntecele şi luptele poporului meu.
Cinstea şi dragostea ta, o, Românie,
cresc în tine ca două tinere viţe.

Inteligenţa priveşte cu ochii tăi.
Pe buzele tale ciorchinii zîmbesc".

Ca o ultimă pregătire sufletească de drum, aceste versuri le repetam aproape cu voce tare în dimineaţa cînd, graţie iniţiativei tinerilor comunişti chilieni al căror oaspete eram, urma să pornim spre Vina del Mar, o staţiune de pe coasta Pacificului, unde trăieşte o bună parte din an marele rapsod al Americii Latine, Pablo Neruda.

Figura lui de poet-tribun, cu ochii aceia mari, plini de o lumină grea, ca apa de mercur a lacurilor din Anzi, îmi era cunoscută. Îi zărisem silueta puternică, pe măsura monumentalelor sale poeme de luptă, chiar pe străzile Bucureştiului. Dar mai ales sensibilitatea mea era contaminată de forţa acelui patetic manifest de poet-cetăţean: „Să se trezească Pădurarul".

Simbolul „Pădurarului" trezit la luptă mi se părea că întruchipează în acelaşi timp şi imaginea înconjurată de o aură romantic-revoluţionară a poetului pe care aveam să-l întîlnim peste numai cîteva ore.

Spre deosebire de primul lor lanţ, cu munţi uriaşi, cu stînci golaşe, de o sălbăticie înspăimîntătoare, Anzii Cordilieri de Coastă, cu înălţimi ceva mai „accesibile" nouă, europenilor, desfăşurau în calea noastră o vegetaţie bogată, aproape tropicală. Nu lipseau din acest decor, exotic pentru mine, liricele păduri de eucalipţi, din desimea cărora mă aşteptam să se ivească din clipă în clipă şapca maiacovskiană a distinsului om de cultură chilian.

Pablo Neruda însă, poetul comunist mult îndrăgit de tineretul Americii latine, avea să ne întîmpine în pragul vilei sale de la Vina del Mar, vilă ridicată pe o stîncă de care se sparg cu zgomot cutremurător valurile cît casa ale Pacificului.

O poartă mare ca de ogradă ţărănească s-a dat în lături şi, cu braţele larg deschise, de parcă ar fi vrut să ne cuprindă pe toţi cei vreo 30 de tineri cîţi eram, Pablo Neruda ne-a ieşit în cale.

Ochii au dat de îndată roată curţii, oprindu-se cu uimire asupra unei anacronice locomobile de treierat, în focarul căreia, spre îmbucurarea noastră, se agitau flăcările. Dincolo de casă se auzea mugetul titanic al Oceanului, pe care cu numai o jumătate de oră înainte îl văzusem la faţă.

— Această casă nu e locul meu de odihnă, ne-a prevenit Poetul. Aici mi-am scris cîteva din ultimele cărţi, aici am tradus versurile unora dintre marii poeţi ai lumii, între care şi pe poeţii români,

Precizarea făcută de poet îşi avea într-adevăr acoperirea într-o prietenie plină de dragoste faţă de poporul român, într-o preţuire entuziastă a cuceririlor României socialiste, a culturii noastre.

Emoţia care mă stăpînea în acele clipe întîlnea astfel afecţiunea călduroasă a unui prieten avid să cunoască noutăţile din ţara pe care o vizitase în mai multe rînduri şi pe care o celebrase în versuri largi ca fluviile Americii.

Vila poetului reprezenta un adevărat poem, în care imaginile se traduceau prin ingenioase interioare, cînd de corabie legendară, cînd de aşezare pescărească, cu melci şi scoici impregnaţi în pardoseală.

Cameră mare, care imagina în modul cel mai poetic o corabie, era ea însăşi înţesată de numeroase machete de corăbii, de miniaturi, de navomodele, între care dominau cîteva statuete-totemuri, autentice din Insula Paştelui.

Ca să dea şi mai multă viaţă specifică acestui decor fabulos, poetul invitase la întîlnirea noastră şi pe unul dintre cei mai populari cîntăreţi din Chile, Angel Parra. Cîntecele acestuia, semn de profundă prietenie, aduceau într-adevăr sub acoperişul frumos ornamentat întregul suflu de viaţă şi mîndrie al ţării care şade „ca o sabie la şoldul Americii de Sud".

La insistenţele noastre au răsunat după aceea cadenţele grandioase din ultimul volum al poetului, „Romancero". Acestea alternau cu ironia sarcastică din poemele în care ridiculiza imperialismul „norte americano" şi pe acoliţii săi de pe continentul latin.

Tîrziu, cînd ne-am despărţit de poet, în amiaza toridă de februarie, aveam sentimentul că ducem cu noi ceva din „spuma învolburată a Pacificului", din vuetul valurilor rostogolite cu putere întocmai ca versurile sale tumultoase şi lucide totodată.

Niculae STOIAN

CRONICA MICROBISTULUI

Aşa cum aspiram încă de la inaugurarea **Cronicii microbistului,** invitaţia noastră de a primi cît mai multe păreri de la cititori asupra celor exprimate la această rubrică şi-a găsit ecoul cuvenit. Cu deosebire însă în această toamnă — cînd se pare că se numără şi microbiştii, nu numai bobocii — scrisorile cu temă sportivă sînt parcă mai multe ca oricînd : studenţi şi nestudenţi. microbişti şi nemicrobişti ne asaltează zilnic cu scrisori în care ne laudă sau ne trag la răspundere, ne pun întrebări sau ne oferă răspunsuri, sau pur şi simplu ne propun ce aspecte şi cum să le abordăm în următoarea Cronică. Drepţi să fim, nu ne aşteptam la ecouri chiar atît de largi. Se înţelege însă cît de mult ne bucurăm că sîntem citiţi şi... discutaţi. Ne vedem astfel nevoiţi să consacrăm din cînd în cînd spaţiul rubricii noastre şi dialogului de la distanţă cu corespondenţii noştri cei mai interesanţi. Aşadar, răspundem...

M. GRĂDINARU-Iaşi : Să trecem peste felicitările pe care ni le adresaţi „pentru competenţa şi obiectivitatea cu care tratăm problemele în ansamblu" şi să stăruim puţin asupra observaţiilor dv. critice cu privire la articolul „Împotriva huliganilor de pe linia Iaşi-Galaţi". Cînd ziceam că „orice s-ar întîmpla pe teren, spectatorul nu are voie să-şi părăsească locul din tribună şi să provoace scandal" trecusem de la aspectele concrete din acea zi ieşeană şi dezbăteam în general problema atmosferei şi a condiţiilor în care se dispută meciurile în provincie. Deci, expresiile „aruncă pe teren cu ce le vine la îndemînă" sau „mai sar şi gardul" numesc întîmplări devenite tipice, din

POŞTA!

păcate, şi nu descriu concret cele întîmplate pe Dealul Copoului(unde, între noi fie vorba, s-au petrecut fapte mai grave decît săritul unui gard). Critica pe care am făcut-o atunci spectatorului civilizat, dar pasiv faţă de huliganul de lîngă el, ne-o menţinem, cu toate că nu împărtăşiţi întrutotul punctul nostru de vedere. Este adevărat, incidentele sînt pricinuite în special de comportarea arbitrilor şi a jucătorilor (ceea ce scriam şi noi în partea a doua a Cronicii — „Cu arbitrii după mine" şi ceea ce s-a văzut prin suspendarea arbitrului Dobrin atît de criticat de către revista noastră). dar de aici şi pînă la ce a urmat la Iaşi e... prea mult.

ADRIAN NOVAC — student, Timişoara : Că nu avem despre Surdan părerea cronicarului de la „Scînteia tineretului" am spus-o chiar a doua zi, după apariţia articolului care îl „atacă" pe favoritul dv. şi al nostru. Scrisoarea nu v-o putem publica întrucît, după cum bine ştiţi. cuprinde unele expresii cu care paginile revistei noastre nu sînt obişnuite. Noi considerăm că fiecare cronicar are dreptul să-şi exprime opinia şi chiar dacă aceasta nu e pe placul nostru (ceea ce se întîmplă în cazul de faţă) nu polemizăm.

Grupul de salariaţi de la D.R.I.F.O.T.-Oltenia : Cele două scrisori ale dv. ne-au adus şi satisfacţii dar ne-au şi întristat. Satisfacţiile, înţelegeţi, probabil, ni le-au dat aprecierile pe care le faceţi la adresa Cronicii microbistului, dar mai ales angajamentul „oltenilor mei de-acasă" de a continua eforturile ca la Craiova să nu se întîmple niciodată ce s-a întîmplat pe linia Iaşi-Galaţi. Protestul dv. cu privire la ceea ce aţi păţit la Piteşti l-am transmis (evident, însoţit de fotografiile-document) Federaţiei de fotbal. Să vedem ce măsuri se vor lua. Rămîne însă ca şi dv. „să vă răzbunaţi" pe vecinii argeşeni în retur. Dar... aşa cum promiteţi : cu o lecţie care să le arate ce înseamnă opitalitate şi cu flori ! Mulţumim pentru invitaţia la meciul Ştiinţa-Progresul. Vom fi prezenţi !

S. GERRY-Bucureşti. Prea mult insistaţi că nu sînteţi progresist ca să vă putem crede ! Rectificare la articolul „Cu arbitrii după mine" nu putem da pentru că şi acum avem aceeaşi opinie. Exemplele pe care ni le daţi (din deplasările dv. „întîmplătoare" prin oraşele unde a avut „Progresul" meciuri) sînt interpretate subiectiv. Am fost şi noi la meciurile despre care am scris (vedeţi „Viaţa studenţească" din 25 iunie a.c.) şi pretindem că am spus adevărul adevărat. Fiind bucureştean, poate poftiţi într-o zi pe la redacţie.

A. STĂNESCU-Cluj : Dacă aţi fi urmărit cu regularitate rubrica noastră, aţi fi văzut că n-am scutit de critici nici pe fotbaliştii de la Iaşi, Timişoara sau Cluj, nici pe antrenorii lor. Cît priveşte propunerea ce-o faceţi cu privire la un nou sistem de disputare a campionatului de fotbal ne abţinem. Dacă vreodată se va deschide o discuţie în acest sens, vom comunica şi punctul dv. de vedere.

G. MITROI

CUI FOLOSEŞTE?

Desigur că pentru tineretul universitar al ţării nu poate fi decît motiv de mîndrie faptul că două dintre formaţiile ce ne reprezintă anul acesta în Cupa Campionilor Europeni sînt studenţeşti : Politehnica Bucureşti (la baschet f.) şi Politehnica Timişoara (la handbal f). Forma pe care aceste echipe o vor atinge în momentul cînd vor lua startul, potenţialul lor de luptă sînt deci, în mod firesc, probleme care ne interesează — sau ar trebui să ne intereseze — pe toţi, antrenori, jucătoare, suporteri, foruri de specialitate, presă studenţească.

Trecînd peste faptul că echipele înseşi mai au multe de făcut, mai ales pentru creşterea eficacităţii şi a încadrării în joc a elementelor tinere (din acest punct de vedere avem însă toată încrederea în experimentaţii antrenori Dinescu şi Chiţa), trebuie să arătăm că ne îngrijorează o anumită problemă dificilă a Politehnicii Bucureşti. Despre ce este vorba ? Două tinere foarte talentate — componente de bază ale lotului naţional de tineret şi elemente de perspectivă pentru reprezentativa primă — au reuşit în această toamnă la examenul de admitere şi sînt acum studente la cursurile de zi : Gabriela Vartepniuc la Termoenergetică şi Anca Demetrescu la Arhitectură. La timpul potrivit ele au înaintat federaţiei cîte o cerere de transfer pentru echipa Politehnica şi au început aici antrenamentele. Clubul, crezînd în rezolvarea favorabilă (şi firească) a acestor cereri, le-a inclus în lotul pentru Cupa Campionilor, iar federaţia — crezînd la fel — a comunicat acest lot la forul european. Iată însă că la protestele fostei echipe a celor două jucătoare — Voinţa Bucureşti — federaţia noastră întîrzie transferul.

Timpul trece, data primului meci în Cupă — 2 decembrie, în Izrael — se apropie, iar Vartepniuc şi Demetrescu nu joacă nici colo, nici colo. Mai mult chiar, Voinţa a şi propus să fie suspendate doi ani de zile. Este curios cum în sportul nostru se rezolvă diferit cazuri asemănătoare sau identice. Cînd Savu Alin a absolvit facultatea n-a mai întrebat nimeni de cînd e la Politehnica şi a fost transferat la Steaua. Sau, pe Matei şi Viorel Popescu i-a întrebat cineva de cînd sînt la Iaşi ? Nu ! Au absolvit, gata, au trecut la Progresul, chiar dacă C.S.M.S. nu era de acord. Atunci de ce în cazul nostru să constituie un impediment faptul că baschetbalistele cu pricina au o vechime de trei ani la Voinţa ? Ele *doresc* să joace la echipa ce le reprezintă pe ele, ca studente ! Şi-apoi, cui foloseşte ca două tinere de mare talent să stea un an sau doi pe tuşă ? (Pentru că înapoi tot nu vor merge !).

Ne exprimăm încrederea că Federaţia de baschet — pe care ne pare rău că trebuie s-o criticăm, după ce numai cu trei săptămîni în urmă am lăudat-o —, va găsi neîntîrziat rezolvarea cea mai firească (şi nu s-o lase la „înţelegerea" cluburilor). Dacă nu singură, cu ajutorul forurilor ei superioare.

G. M.

HAIDE „A" DIN NOU ÎN A!

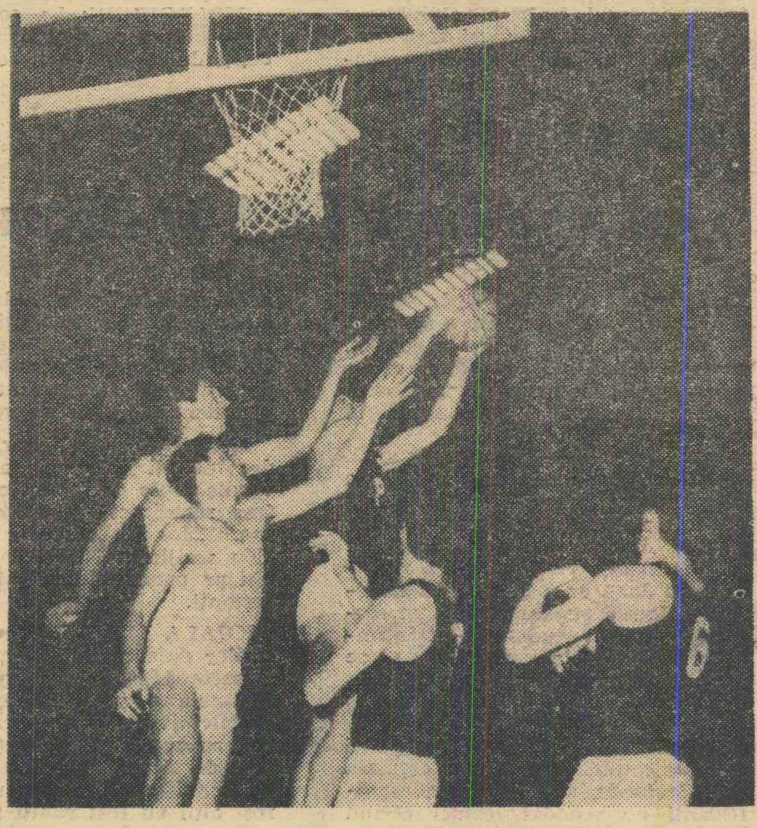
În tur un singur meci pierdut : în deplasare, cu deţinătoarea locului II — C.S.M. Sibiu (0—3). În retur, nici o înfrîngere ; victorie directă asupra celei de a doua pretendente la locul I în serie, tot C.S.M. Sibiu (17—6), cît şi cîteva rezultate recorduri (104—3 cu C.I.L. Blaj !!!)... Iată numai cîteva din rezultatele optimiste obţinute de echipa de rugbi AGRONOMIA din Cluj.

Iată că, acum, drumul spre „A" trece pe la Bucureşti — turneul de promovare a capilor de serii. Acolo vor da ultimul examen pentru a cuceri locul pierdut din „A" — CATANĂ, CHIRILĂ. HEGETÖ, CORDOŞ. GEBEFUGI, TEREBÖŢIU, BĂLAN, din vechea garnitură, şi mai noii lor colegi : fraţii CHIŞU, POP. BALINT. ZAMFIR. FLOREA, COTEŢ şi alţii. Acolo vom putea vedea dacă lecţia cu „B"-ul a fost folositoare.

La clubul sportiv „Agronomia" rugbiştii clujeni au găsit condiţii materiale bune şi atmosferă favorabilă pregătirii. Păcat că nu aceeaşi solicitudine au găsit-o elevii lui Alexandru Paloşeanu şi la Consiliul regional U.C.F.S. Cluj — care manifestă un total dezinteres faţă de sportul cu balonul oval. Terenul pe care sînt programate întîlnirile de acasă poartă prin botez numele de „terenul 3". Celor neavizaţi cifra nu le spune nimic, dar cei care ştiu că în parcul „Babeş" sînt 3 terenuri, ştiu şi că starea şi condiţiile de pe „3" sînt mult sub ceea ce înţelegem prin cuvîntul acceptabil : lipseşte gazonul, dar sînt prezente gropile, care prezintă pericolul unor accidente repetate, ca să nu mai vorbim de neglijenţa faţă de publicul ce doreşte să asiste la întîlnirile de rugbi. Meciurile din campionatul republican categoria „B" se dispută din această cauză într-un anonimat pe terenul „3", în loc să fie programate pe terenurile „1" şi „2" — căci sînt posibilităţi.

Poate dacă echipa va promova în „A" se va bucura de mai multă atenţie şi grijă. Deci, succes !

Claudiu Ioan CHELEŞANU

Politehnica Iaşi a învins pe Universitatea la Bucureşti : 75-61.

SUCCES LA PRAGA!

Săptămîna Mondială a Studenţilor prilejuieşte în fiecare an organizarea în capitala Cehoslovaciei a unui turneu universitar de volei la care pînă acum nu au lipsit reprezentativele Bulgariei, Uniunii Sovietice. Poloniei, României şi, bineînţeles, ţării gazdă. Anul acesta tradiţionalul turneu se va desfăşura între 16 şi 20 noiembrie. Selecţionata noastră universitară se află încă de luni în pregătire la Galaţi. Asistentul universitar Florin Balaiş conduce antrenamentele unui lot de 13 studenţi voleibalişti de la Ştiinţa Galaţi (UDIŞTEANU, KRAMER, OZUM. POPA, SZÖCS, IORGA, BRANDENBURG, VÎLSAN, EIBENSCHUTZ) şi Ştiinţa Braşov (BUZESCU, BIDIAN, FURTUNĂ, NICULESCU).

Luni lotul va sosi în Bucureşti, unde va susţine un meci de verificare cu Steaua, iar în dimineaţa de marţi va decola spre Praga.

Selecţionata studenţească română a reprezentat întotdeauna cu cinste voleiul din ţara noastră — atît la campionatele mondiale universitare cît şi la turneele din Cehoslovacia. Îi urăm şi de această dată succes şi un joc la înălţimea prestigiului de ţară vice-campioană mondială în acest atractiv sport.

COLEGIUL DE REDACŢIE:

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învăţămîntului; acad. prof. GHEORGHE MIHOC; acad. prof. N. PETRULIAN; acad. prof. N. TEODORESCU; conf. univ. CORNEL PACOSTE: EMIL GHIŢULESCU; NICOLETA TOIA—studentă; PETRE POSTOLACHE ; NICULAE STOIAN — redactor şef; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacţie; FRED MAHLER.

Tiparul . Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.